

Ave María

FEBRUARY, 1941

LEMONT, ILL.

LETNIK 33

AVE MARIA

published monthly by

The Slovene

Franciscan Fathers,

LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

□

Subscription Price:

\$2.50 pre annum.

Naročnina:

\$2.50 letno.

Izven U. S. A. \$3.00

□

Management —

Upravištvo

AVE MARIA

P. O. Box 608,

Lemont, Ill.

Telephone: Lemont 494

□

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

ROMANJA PRI MARIJI POMAGAJ

V LEMONTU

v l. 1941

13. **julija**—Baragov Dan. Blagoslovitev Barago-
vega spomenika na Baragovem vrtu ob le-
montski groti.
Obenem spominski dan blagoslovitve le-
montske cerkvice.
3. **avgusta**—Romanje prekmurskih rojakov iz
Chicago pod pokroviteljstvom društva sv.
Križa, društva prekmurskih Slovencev.
10. **avgusta**—Romanje župnije sv. Štefana iz
Chicago.
17. **avgusta**—Romanje župnije sv. Jurija iz So.
Chicago.
5. **oktobra**—Romanje župnije sv. Roka iz La
Salle.

Obenem dan medenega piknika.

Ob vseh slovesnih dneh je program romanja:
Maša pri groti z govorom ob 11. uri.

Po maši kosilo za oddaljene romarje, ki kosilo
naroče teden preje.

Popoldan prosta zabava na romarskem gričku.

A V E M A R I A

Februarska šte. 1941—

—Letnik XXXIII

KAJ JE KJE PO STRANEH TE ŠTEVILKE.

Svečnica — p. Metod Turnšek.....	2
Marijine pesmice — Karel Širok	2
Predpostni čas — p. Metod Turnšek	3
Zadnja povest — Po Ljublj. Slovincu	4
Jubilant p. Benigen pripoveduje — P. Alexander Urankar. . .	6
Mlada Slovenija v Kanadi — P. Bernard Ambrozich	7
Njihova pota k Bogu — I. Tergelj	11
Lamotski župnik — Haluška — p. Evstahij Berlec	12
Pismo jezljivcu Janezu — K. D.	16
Zakon — božja stvar — P. Aleksander Urankar	17
Lovec in njegova žena — ruska narodna	18
Ko se duša poslavlja — N. Gilbert — p. Benigen	19
Mati se smehlja — A. B.	20
Poučljive zgodbice — Fr. Martin Stepanich	21
Okrogle za žalostne ljudi — Fr. Mihael Rogel	22
Križem kraljestva križa — Fr. William Žlogar	23
Zakaj jo častim in ljubim — Fr. Richard Rogan	24
Svetniki učijo — Fr. Richard Rogan	24
Misli ob časopisnih novicah — Fr. Ludvig Ule	24
Kdo — Kaj — Kako — Zakaj? — Fr. Karel Medic	25
Dva odlična moža — Fr. Albert Oblak	26
Glasovi od Marije Pomagaj — p. Aleksander Urankar	26
Urednikova pošta	28
Na gričku Asizij — poročilo slov. šolskih sester	29
Junior's Friend — P. Alojzij Madic	30

SVEČNICA

SKRIVNOSTEN čar božične noči se preliva skozi vso božično dobo. V tihih skrivnostih gledamo brezdanje globine božje ljubezni, v radostnih doživetjih prisluškujemo tajinstvenemu odmevu velikih božičnih sklepov.

Toda svečnica, zadnja božična radost, že obrača pogled v resnobni in veličastni velikonočni čas. Cerkvene molitve nam kažejo Jezusa še v Marijinem naročju, a Marija ga že daruje kot daritev nebeškemu Očetu in starček Simeon — poln Sv. Duha — ga sprejema v naročje, prerokujoč, da bo mož bolečin, "kateremu se bo nasprotovalo". Ob njem se bo odločila usoda mnogih duš, kajti "postavljen je v padeč in vstajenje mnogih v Izraelu."

Ta praznik so najprej in najslovesneje obhajali v Jeruzalemu. Od tod je prešel v grško cerkev z imenom hypapante — srečanje, srečanje starčka Simeona z božjim Detetom Jezusom. Papeži grškega porekla so ta praznik uvedli tudi v Rimu. Kot spomin na dogodek, da je Marija Jezusa po judovski obredni postavi

kot prvorojenca nesla v tempelj in tu postavila pred Gospoda, ga Bogu darovala, se praznik imenuje tudi — darovanje Gospodovo, ali glede na dejstvo, da je Marija kot vsaka druga izraelska porodnica šele štirideseti dan po porodu sinčka smela stopiti v svetišče, se praznik tudi imenuje praznik Marijinega očiščevanja. Ker se pa tega dne pred sv. mašo blagoslavlja sveče, vrši procesija s svečami in tudi med mašo verniki po cerkvi svetijo, je praznik v slovenskem jeziku dobil ime svečnica.

Sam obred blagoslavljanja sveč in procesije z njimi pa v svojem prvem početku nima nobene notranje zveze s praznikom. Rimski verniki so zgodaj v jutru 2. februarja še v temi s svečami v rokah hiteli iz svojih srenjskih cerkva k zborni cerkvi sv. Hadriana na Rimskem trgu. Ko je prispel k zborni cerkvi še papež s svečeništvom, so vsi duhovniki in pevci iz papeževe roke prejeli prižgano svečo, zapeli napev: "Vstani, Gospod," kakor se še danes prične obred, in se v slovesnem sprevodu podali v postajno cerkev v baziliko sv. Marije Velike, kjer so takoj pričeli slovesno mašno bogoslužje.

MARIJINE PESMICE

1.

Jezus je majhen,
ne more hoditi,
Marija ga mora
na rokah nositi.
Mater Marijo
roke bolijo,
a tisočkrat huje
boli jo srce:
ona že sluti
veliko gorje,
ona že vidi
svojega sina
prebite roke,
svojega sina
krvavo srce.

2.

Marija dete je rodila,
v plenice ga mehko povila.
In žalostno se je držala,
tako je Jožefu dejala:
"Kje dete moje bo ležalo,
kje bo ležalo, kje bo spalo?"
In Jožef zibko je stesal,
porisal jo in jo postlal.
Marija se je nasmehnila,
se nasmehnila, govorila:
"Zdaj zibka že stesana je
in toplo že postлана je.
A kdo bo zibal vse noči?
Jaz trudna sem in brez moči."
In prileteli sta dve ptici,
dve krotki beli golobici.
In zibali sta dete dan in dan.
ob zori odleteli stran.

3.

Marija je s cekarjem v tempelj šla,
da bi Bogu se zahvalila
za novorojenega Jezusa.
Marija je revna, nima zlata,
v cekarju nese golobca dva,
da ju daruje za Jezusa.
Pojdi, Marija, hitro odtod,
da te ne ujame kralj Herod,
da te ne ujame kralj Herod!
Hoče ti malega Jezusa vzeti,
da ne bi mogel sveta oteti,
da ne bi mogel sveta oteti.

4.

Marija roma skozi gozd,
ki sedem let ni zelenel,
ki sedem let že ni cvetel.
Kaj nosi na rokah s seboj? —
Prelepo dete Jezusa,
to nosi na rokah s seboj.
Ko je Marija mimo šla,
so grmi spet pognali cvet
čez dolgih, dolgih sedem let.

5.

Na gori piha,
na gori mete,
Marija tam ziblje
svoje dete.

Dolgo že ziblje,
ne more več.
"Pomagaj mi, Jožef,
ne hodi preč!"

"Rad bi pomagal
ti zibati,
a prstov ne morem
premikati!"

Trde od mraza
so mi roke,
Bog se usmili,
usmili se!"

PREDPOSTNI ČAS

Z NEDELJO sedemdesetnico (septuagézimo) pričinja sv. cerkev velikonočno liturgično dobo. Skozi postni čas, zlasti pa zadnje dni velikega tedna se bo pred našimi očmi odigravala pretresljiva žaloigra o bož-

jem Jagnjetu, ki mora v zakol za odkup naših duš.

Sv. cerkev doživlja te dni z vso resnobo in najglobljo pobožno zbranostjo. A ker naša človeška narava v splošnem ni zmožna naglih duševnih prehodov, zato je povsem umljivo, da nas modra mati sv. cerkev s postopno pripravo skuša uvesti v resnobo zveličavnih dni. In tako doba treh predpostnih nedelj: sedemdesetnice (septuagézime), šestdesetnice (seksagezime) in petdesetnice (kvinkvagezime) tvori uvod v štiridesetdnevni post in daljno pripravo na velikonočni praznik. Zakaj, če si ogledamo notranjo stran teh predpostnih nedelj, takoj lahko opazimo ona značilna dejstva, ki so bistvene osnove velikonočnega praznika.

Tako nam sv. cerkev na nedeljo sedemdesetnico in skoro ves teden z branjem prve Mozezove knjige živo kliče v spomin dejstvo izvirnega greha, ki je vzrok vsega zla in gorja, ki ga more trpeti človeštvo in ki zaradi njega sam božji Sin mora na križ.

Zloba greha stiska človeštvo od vseh strani. To čuti tako posameznik kakor občestvo: vsa cerkev božja. Človeštvo jokaje išče odrešenja, a odrešitelj in pomočnik je samo eden: Kristus Gospod.

To misel lepo izražajo vstopni mašni spevi (introiti) predpostnih nedelj. Na sedemdesetnico tožimo: "Objelo me je smrtno stokanje in obdale so me muke pekla. Tedaj sem klical v svoji stiski Gospoda in slišal je moje klicanje iz svojega svetišča — —"

Jok stiskane duše in klic na pomoč pretresljivo izražamo tudi v vstopnem spevu druge predpostne nedelje: "Zbudi se! Zakaj spiš, Gospod? Vstani in ne zavrzi na za vselej! Zakaj odvrtaš svoj obraz in pozabljaš našo stiko? Vstani, Gospod, nam v pomoč in reši nas!"

Tudi tretja predpostna nedelja kaže v svojem vstopnem spevu isti tožni značaj, le da z mirnejšim in trdnejšim zaupanjem prosimo božje tolažbe in pomoči: "Bodi mi skalnat grad in utrdba, da me otmeš, saj si moje zavetišče in moj grad. Zaradi svojega imena me vodi in spremljaj."

Kakor vstopni mašni spevi tako tudi mašne prošnje predpostnih nedelj izražajo trpko bol spricho greha in prosijo odrešenja iz njega. Vsa naša grešnost izvira iz ene korenine: izvirnega greha v rajju, zato se sv. cerkev milo obrača k božjemu Odrešeniku, da ta usodni madež opere in izbriše. In tako v predpostnem bogoslužju

že čutimo, kako Kristus po kratki dobi ljubeznivega detinstva že kmalu kot mož bolečin na svoje rame zadene odrešilni križ.

Druga značilnost v predpostnem bogoslužju je razodevanje in ustanavljanje božjega kraljestva.

Tako vidimo, kako se v predpostnem času od nedelje do nedelje postopno ustanavlja božje kraljestvo i v širino in v globino po božjem ustanovitelju Odrešeniku Kristusu.

Podoba božjega kraljestva se nam v nedeljo sedemdesetnico predstavlja s priliki o gospodarju in vinogradu. Ta gospodarjev vinograd je sv. cerkev, Kristusova božja ustanova, ki vanjo božji Učenik kliče in vabi vse narode in vse sloje. Nehote se ob tej priliki spomnimo Kristusove primere o trti in mladikah, o življenjski rasti božjega kraljestva. Le tistim mladikam je zagotovljen obstoj in omogočen cvet in sad, ki so vcepljene v trto — Kristusa. Toda samo vcepljenje mladike-vernika v trto — Kristusa, t. j. da s sv. krstom postanejo deležni krščanskega imena in krščanske pripadnosti, ne zadostuje, marveč moramo ostati žive mladike, t. j. da mora vsak vernik v vinogradu Kristusove cerkve tudi delati, se truditi, da bo obrodil dober sad zveličanja in ob zatonu dneva prejel nebeško plačilo.

Nedelja šestdesetnica pa nam ustanovitev božjega kraljestva in njega razvoj prikazuje z nove strani. Če se prvo predpostno nedeljo poudarja božje kraljestvo bolj kot vidna, zunanja ustanova, pa druga predpostna nedelja kaže in naglašja božje kraljestvo v kristjanovi duši. Božji sejalec Kristus je prišel namreč sejati seme božje besede, krščanskih resnic. Seme iz dobrotne božje roke pada povsod enako, toda obroditi le tam, kjer pade v dobro zemljo plemenitega srca.

Vera krščanskega božjega kraljestva se mora razvijati tudi na znotraj, t. j. svoje krščanstvo moramo kazati ne samo z nazivom, marveč tudi z dobrimi deli in sadovi.

Še pomembneje nam božje kraljestvo slika nedelja petdesetnica. Preradi si namreč slično človeško sodečim učencem Gospodovim božje kraljestvo Kristusovo že na zemlji predstavljamo v slavi in zmagi. Toda božja slava se bo razodela nad nami šele po junaško prestanih bridkostih in preizkušnjah. Po besedi Učenikovi tudi nam pristoji čas trpljenja, delež onega trpljenja, ki je čakalo Kristusa: "Glejte, v Jeruzalem gremo in spolnilo se bo nad Sinom človeko-

vim vse, kar je pisano po prerokih: 'Izdan bo namreč nevernikom in ga bodo zasmehovali in z njim grdo ravnali in vanj pljuvali, in ko ga bodo bičali, ga bodo umorili — —' Na tostranost navezana narava Gospodovih učencev kakor tudi naša tega ne more doumeti. Toda odrešenje je možno le po trpljenju in božje kraljestvo se gradi na križu in žrtvah. Tak nauk je Gospod učil tudi v drugi priliki, rekoč, da le tisto seme, ki v zemlji trpljenja zamre, vzkali in obrodi. Čim bolj trpljenje preizkuša bodi posameznika bodi vso cerkev božjo, toliko dragocenejši biseri se porajajo za oni svet. Naši človeški naravi sami po sebi je ta nauk težko dostopen, le živa vera nam daje spregledati, kakor tudi v istem evangeljskem sporočilu k Jezusu vpijoči slepec spregleda po močni, neomajni veri. —

Naj bo naše človeško trpljenje še tako mnogovrstno, naj pljuska ko grenko morje ob nas, nad njim zmagovito plava Jezusov Duh. Z Jezusovimi darovi: kruhom večnega življenja in kelihom večnega zveličanja moremo zmagati vsako trpkost.

ZADNJA POVEST

BILI so trije majhni otroci, majhni, a vendar zelo razumni, čeprav bogati in razvajeni. Bivali so v starem gradu; obkrožal ga je velik park, kjer so se bleščale baržunaste tratice in globoko ogledalo ribnika, po katerem so se vozili labodi z belimi krili in krožile iglice smrek. Imeli so vse mogoče igrače, a vendar so bolj kot igranje ljubili pripovedke, pa ne tiste vzpodbudne ali poučne iz poslikanih knjig, ampak pretirane, divje preproste in neverjetne, ki jim jih je pripovedovala Stanyjeva vzgojiteljica.

Stany je bil najstarejši od vseh treh. Njegov sedmi god so praznovali preteklo poletje; bilo pa je obenem zadnje poletje, ko je še užival cvetoče življenje pod stoletnimi velikani domačega parka.

Za Stanyjem je prišla Lota, enako velika kot brat, čeprav eno leto mlajša. Zadnja je bila najmlajša Faneta z drobnim smehljajočim se obrazkom. Govorili so tudi še o nekem mlajšem bratcu, ki ga pa nihče ni poznal, a moral

bi kot ostali imeti svetek obrazek s kodrčki okrog in okrog . . . in kakor druge, bi morala tudi njega vzgojiteljica s povesticami uspavati, da bi se stoje zazibal v sanje.

Mamica jo je večkrat presenetila med pripovedovanjem in smehljaje dejala:

“Pazi, da ne boš šla predaleč dobra Katarina, . . . končno ti še verjeli ne bodo.”

“Kako, da mi ne bi verjeli? Saj jim pripovedujem, kar sem slišala od stare matere, ki ji je to pravila babica. Bog dobro ve, da sem preveč preprosta in nevedna, da bi si sama kaj izmislila.”

Res je bila Katarina preprosta in nevedna ženska, a vendar je to ni zadržalo, da si je nekega dne izmislila povestico. Tako, vidite, ima srce še vedno več domišljije kot razum. Katarina je imela srce in tudi pogum. Zelo veliko ga je potrebovala, da se je mogla jasne zimske noči rešiti s tremi otroki, ko je padel njihov oče na fronti, mater pa so ustrelili ob konjušnici, in enako tudi angleško učiteljico in najemnikovo družino.

Ogibajoč se izvoženih potov, kjer je bila nevarnost za nenadne napade, je Katarina s težavo hodila preko izoranih polj in gozdičkov, ki jih je poznala že iz nežne mladosti. V eni roki je nosila malo Faneto, v drugi pa vrečo iz debelega platna, kamor je nametala orehov, suhih fig, piškotov in sladkorčkov.

Za njo sta šla Stany in Lola, držeč se za roke. S stisnjenimi ustnicami, s sklonjeno glavo so hodili brez besede, vsak zatopljen v lastno nesrečo, in podžigali v sebi up na rešitev.

Stany se je zdel kot vojak, oborožen s puško in pripravljen na boj tudi s tisoči. Lola pa si je ponižno mislila, da je plen težkih sanj in da bo ob pristanku na sinji obali prebujenja, zaslisljala jezni glas Miss Flapp grajati Katarino.

“Bila je velika neumnost pripovedovati otrokom te strašne in pustolovske zgodbe, ki jih kakor mora tlačijo v sanjah.

celo slabšale od enega spanca do drugega, ko žal! grozne sanje so se nadaljevale in se so begunci v kratkih oddihih grizli majhne koščke, ki jim jih je vzgojiteljica skopo razdelila.

Tako so živeli ves dober teden, dokler niso dospeli do pristave, kjer je Katarina rasla in kjer so njeni starši čakali na smrt. Nič več staršev, ne oken, ne vrat v ubogi oplenjeni hiši, oropani in odprti vsem nevihtam. Oplenili so kur-

nik, odpeljali živino, požgali pohištvo, žimnice in odeje pa odnesli.

Po dolgem trudu se je Katarini posrečilo zadelati vsaj eno sobo z deskami raztrganega poda; po tleh je razgrnila malo slame, da bi zavarovala razcapančke pred mrazom. Nato je počakala, da so zaspali, sama pa je šla iskat vode in kruha. Ko se je vrnila z najdeno hrano, je zadela na štiri velike hudobce s čeladami, ko so ravno dvignili otroke.

Besno je zakričala:

“Pustite jih, moji so! Kam jih mislite odpeljati? Kaj jim hočete?”

“Tako nam je ukazano,” je bil edini odgovor.

“Proč, tebe bomo drugič odpeljali. Ta vlak je samo za otroke.”

“Pustite, da jim dam vsaj tole,” je jokala in pomolila Stanyju vrečico.

Vojak mu jo je vzel.

“Pri moji veri, dobra bo. Takoj lahko vse pojemo.”

Brž je razdelil dobrote med tovariše.

Katarinina bledota se je nenadoma spreverila v pepelno sivino. Toda hitro se je pomirila, se smehljaje približala vagonu in z jasnim glasom začela govoriti otrokom.

“Ne bodite v skrbeh, ne bojte se, ljubčki moji! Zvedela sem, kam vas hočejo odpeljati. Naravnost k ljubemu Bogu. Ne bodite nemirni, če bo ponoči mraz. Zaspite prav sladko. Jutri boste imeli tako čudovite sanje. Očka in mamica vas že čakata. Če le pomislim, kakšno sijajno gostijo vam pripravljata, gorko juho, pečeno gosko in druge dobrote, se nič ne jezim, da so vojaki pospravili suhi kruh in slabe orehe, ki sem vam jih prihranila. O, kakšna sreča! Glejte, kako začjenja padati sneg, sneg za vašo bela oblačila. Ko bo zlato sonce zopet posijalo po lesketajočih se poljih, boste lepi kot v največjih nedeljah in praznikih, vsi oblečeni čisto belo za prihod v nebesa . . . Ti si slišal, Stany, ti si razumela, Lolica . . ., če bo Faneta ponoči jokala, ji bosta pač znala razložiti, zakaj vam sneg tke tako lepa oblačila.”

Tako je Katarina pripovedovala zadnjo povestico . . . in ko ji je izginil izpred oči v noč vlak, kjer so morali otročički umreti od mraza, se je vlegla pod golo drevo, da bi tudi sama došla belo oblačilo in delež v raj.

Jubilant P. Benigen pripoveduje:

DA ne bo kdo mislil, da sem Kneippa nad Boga povzdignil, moram takoj to svoje drugo pripovedovanje pričeti z resnično zgodbo o božji pomoči in pa priprošnji Matere božje.

Svojega zdravja kot mlad klerik in bogoslovec nisem toliko prejel po vodi umnega domačega zdravnika, kakor po priprošnji Svetogorske Device.

Imeli smo v Gorici za svojega voditelja umnega patra Teofila, ki je že kot postaren duhovnik in profesor bogoslovja prestopil v red sv. Frančiška in prejel v redu službo svetovavca in voditelja študentov. Niso nam mogli dati boljšega učenika. Že to veliko naravno vrlino je imel, ki bi jo moral imeti vsak vodnik duhovnega življenja; izkušen je bil, poleg tega je bil pa pobožen in svete strogosti. Kaj je sveta strogost? To je taka strogost, ki je mila do drugih, stroga le pri in proti sebi.

Ta sveti pater mi je svetoval, naj pokličem očeta in mamo, da gremo vsi skupaj na božjo pot k svetogorski Materi božji, da se ji pripročimo za zdravje. Svetovano — storjeno. Mamica in oče sta prišla in smo poromali na Sveto Goro v trdnem upanju, da bo Marija pomagala. In upanje nas treh ni bilo osramočeno. Kmalu za tem romanjem se je obrnilo sonce, zdravje je začelo iti navzgor, mesto naprej navzdol.

Uganili ste, zakaj vam bralcem našega lista to pravim. To hočem ponoviti, kar ste že mnogokdaj slišali na teh listih Ave Maria: narod priporoči se nebeškimi priprošnjikom v vseh svojih težavah. Mariji Devici, sedaj pa tudi Frideriku Baraga, božjemu služabniku. Bog je gospodar zdravja in če ga človek ni po lastni hudobiji zapravljal, bo Bog gotovo spet zdravja dal, če boš prosil zanj. Kar naravnost Bogu takole povej: Oče v nebesih, Ti praviš, da moram Tebi služiti in Ti duše pridobivati. To sicer lahko tudi v bolniški postelji opravljam s potrpežljivostjo v vsem, karkoli me zadene. Toda človek zdrav lažje Boga moli, zdrav lažje svojo dušo zveličava, zdrav lažje duše nebesom pridobiva ... Tako-le povej, pa ni Bog, da bi Bog

ne uslišal. Veliko lažje to cukanje za božji rokav opravlja pa še Blažena Devica, pa drugi nebeški blaženci. Bliže so Bogu kot mi in se na božje reči bolj zastopijo, tudi bolje vedo, kaj storiti, kaj govoriti, kako povedati, da bo pri Očetu bolj zaleglo in preje pomagalo. Tako.

Po Novi Maši sem bil kmalu nastavljen za dušnega pastirja. Najprej sem nekaj let v prelepem Kamniku deloval. Spovedovanje, pridiganje, poučevanje dece so bila moja opravila. Veliko duhovnega užitka sem imel pri tem svojem delu. Večno bom Bogu hvaležen za te svoje prve izkušnje in preizkušnje. Ni lahko delo duhovnika, ljudje božji, čeprav večkrat pravite z zavidljivostjo: gospodje se dobro imajo, nimajo prehudega dela. Dela dovolj, pa odgovornega. In v tej odgovornosti, ki je nosi duhovniško delo s seboj, je največji križ, ki se opleta med noge na poti do neba duhovniku.

Tovarniški delavec ima res trdo delo, ima ga tudi pisarniški delavec, toda opravi ga dan za dnem, po isti vrsti, po istem načinu, z isto skrbjo, pa se ga navadi, le ni tolike odgovornosti kot je v duhovniških opravilih. Razne vijake, pa stroje voditi je lažje kakor pa voditi duše v spovednici. Zato je treba veliko izobraževanja, veliko branja, pa tudi pisanja. Tako je pri delu v spovednici, pri delu na prižnici, pri delu v šoli. Modrost in poučevanje v duhovnem življenju se tudi kar tako ne stresa iz rokava. Zaupanje v božjo pomoč in šola Srca Jezusovega vse to seveda premosti, truda pa je treba, treba molitve, ki je tudi delo, dasi ga svet dandanes podcenjuje.

V teh svojih prvih letih duhovniškega pastirovanja sem se moral veliko pripravljati, mnoge knjige prebirati, mnogo napisati. Mislil sem, kakor pač mislijo vsi mladi študenti, da bo s šolo samo-učenja konec, toda, ko se prava šola navidezno neha, se šele življenska šola prav začne. Pravzaprav še danes, ko sem že blizu osmega križa, ne morem reči, da mi šole več ni treba. Človek se uči, dokler živi.

Iz trde Gorenjske sem se pa kaj kmalu moral seliti v milo Dolenjsko. Moja druga postojanka je bila Novo mesto. V Novem mestu ali Rudolfovem imamo frančiškani enega svojih najstarejših samostanov. Tam smo dolga leta imeli tudi v oskrbi državno gimnazijo. No pa jaz nisem bil poslan tja za profesorja, kakor je bilo mnogo mojih sobratov, bil sem nastavljen za učitelja kateheta na ljudski šoli, potem za spovednika in kurata zavoda Usmiljenih bratov,

pa tudi za kurata v kaznilnici za mladostne. Tu di tukaj sem imel precej dela, nikdar mi ga ni zmanjkalo. Bil sem tukaj le nekaj let.

Ne vem kje so zvedeli predstojniki, da sem že v prvih letih duhovništva gojil željo, da bi mogel kedaj v misijone. Lepi dan prejmem pismo od vrhovnega predstojnika, v katerem je bilo zapisano, da če bi želel v misijone, imajo najlepše mesto zame odločeno in to v Aleksandriji, Egiptu. Po kratkem premisleku, sem se odločil, da grem, kamor me volja božja kliče in ni bilo dolgo, pa je došlo spremno pismo našega generala iz Rima.

Toliko bolj sem bil vesel, ker mi je bila dana prilika, da grem v naše izseljenske misijone. V druge misijone naj le pošiljajo večji narodi svoje duhovnike, ker jih več imajo kakor mi, naši pa naj gredo med naše misijonarit. Mislil sem si: lažje bom darove, ki mi jih je Bog dal, uporabil med svojimi, kakor pa, če bi moral znova začeti med tujci s tujimi jeziki. Vešč sem bil poleg svojega materinskega tudi italijanskega, ki smo se ga vsi frančiškani slovenske provincije še do zadnjih let priučili; imeli smo take postojanke, kjer je bilo treba tudi tega jezika, potem sem bil vešč nemškega, ki je bil pa naš drugi jezik, s temi tremi jeziki oborožen se mi ni bilo treba bati, da bom kako posebno hudo izhajal v Aleksandriji. Ravno ti trije jeziki so bili tam potrebni. Za Avstrijce bi bil moral skrbeti, to so bili Nemci in naši Slovenci, italijanski jezik je pa v Egiptu in Palestini nekak cerkveni uradni jezik. Oskrbstvo katoliških postojank v Palestini in Egiptu je v roki očetov frančiškancev, zato je bil zelo razočaran neki slovenski duhovnik Rev. J. Godec, ki se je že mesece pripravljaval, da bi šel v svetodeželski misijon, toda ni mogel tja, ker je bil svetski duhovnik.

Pripravil sem se na pot. Šel po slovo na različne kraje, k svojim znancem, predvsem pa na Brezje, na Sveto Goro, v Gorico in v Zagorje. Oglasil sem se pri našem ljubem vladiku ljublj. pokojnem škofu Jegliču, ki je obljubil, da bo moj misijon priporočil svojim duhovnikom, kar je tudi storil in so nabrali precej kron v ta namen. Tudi k nadškofu in kardinalu Missia sem šel po slovo.

Vsa ta pota sem opravil kaj hitro. Spominjam se, da me je tiste dni kamniški gvardijan, pater Edvard, še pošteno okregal, češ, da nič ne dam. Hodil sem namreč naokrog kar ne se obrit. Sem moral res čudno zgledati. Toda imel sem pa ta izgovor vselej in vsepovsod: v

Palestini in Egiptu treba brado nosit. Arabci ne priznajo človeka za moža, če nima brade. Čim daljšo ima, tem bolj je v spoštovanju.

Torej je bila tudi ena mojih novih skrbi: brada.

MLADA SLOVENIJA V KANADI

KAJ PRAVITE NA TO?

SEDELI so skupaj za mizo in se pogovarjali. Slovenec, Hrvat, Irec in Italijan. In še nekaj drugih. Govorili so o strašnih časih naših dni in skušali dognati, kako bi se dal svet zopet spraviti v pravi tir. Eden je mahal po diktatorjih, drugi po kapitalistih, tretji po vseh velikih in visokih glavah. Zelo modri pogovori so bili, svet je pa kljub vsem modrim besedam šel svojo rakovo pot naprej.

Končno je rekel Irec:

‘Jaz rečem tole. Če bi vse katoliške družine vsega sveta vsak večer skupaj pobožno opravile molitev rožnega venca, ali ne mislite, da bi bil to zelo velik korak k izboljšanju vsega sveta?’

Tako nenadoma je prišla ta beseda in tako malo je spadala k predmetu, da so vsi utihnili in se spogledali. Trenutek pozneje so vsi povešili oči in nobeden ni vedel, kaj bi rekel. Videlo se je, da nekaj premišljujejo.

Morda bi tudi mi utegnili nekoliko premišljevati.

Če bi vse katoliške družine vsak večer skupaj pobožno molile rožni venec . . . Na kak način bi to pripomoglo do izboljšanja sveta?

Pobožna molitev rožnega venca vsak večer bi pomenila, da so katoličani zares katoličani. Ne samo po imenu, ampak v resnici. Molitev bi jih zblížala z Bogom. Bližina božja bi jih vedno spominjala na to, da je treba vsak dan živeti po veri. Življenje po veri bi napravilo iz njih boljše ljudi. Boljši ljudje bi sami od sebe

zboljšali razmere na svetu. Saj slabe razmere ne prihajajo same od sebe, ampak prihajajo od slabih ljudi. Ljudje smo pa vsi od kraja k temu nagnjeni, da z besedo neprestano zboljšujemo razmere, to se pravi, zabavljamo čez razmere in se pritožujemo, da so tako slabe. Zboljšujemo tudi ljudi, namreč z besedo in z zabavljanjem, ne mislimo pa na to, da bi same sebe zboljšali.

Katoličanov je na svetu zelo veliko. Je pa še več takih ljudi, seveda, ki niso katoličani. Zato bi utegnil kdo reči: Kaj bi pomagali, če bi tudi vsi katoličani molili vsak večer skupno rožni venec in se s pomočjo te molitve zboljšavali, ko pa vemo, da je toliko milijonov nekato-ličanov, ki ne moremo od njih pričakovati, da bodo molili rožni venec . . . (Žal, tudi od pre-mnogih katoličanov tega ne moremo pričakova-ti . . .) Torej bi molitev rožnega venca le ne pomagala, ker bi kljub temu morda šele vsak deseti človek molil . . .

Preradi pozabljam, da so dobre in slabe reči na svetu zelo nalezljive. Žal, slabe reči so bolj nalezljive kakor dobre. Toda tudi dobre so nalezljive. Vsak človek, ki je dober, vpliva na druge, da tudi oni postajajo boljši. Čeprav dober človek bolj počasi vpliva na druge kot vpliva slab človek, vendar je gotovo, da vpliva. Mislimo si, da bi bil vsaj vsak deseti človek na svetu zares dober in bi živel popolnoma po nauku Kristusovem, kako lahko bi se od teh vse dobro širilo med druge ljudi!

Žal pa, da je stvar na glavo postavljena. Namesto da bi se katoličani pošteno trudili, vplivati na druge in jih zboljševati, se dajo sami vplivati od slabih ljudi in se kmalu nalezejo vseh mogočih zmot in nekatoliških navad. Tako vidimo, da se nemoteno širijo po svetu zmote in največje nečlovečnosti. Potem pa stikamo glave skupaj in ugibamo, kaj je vzrok, da je svet tako globoko padel, da je na njem vse narobe.

Da, da! Ako bi vse katoliške družine bile toliko v resnici katoliške, da bi vsak večer opravile skupno rožni venec, kako drugače bi kmalu bilo na svetu. Kakor drugod po svetu, tako je tudi v Kanadi vse polno zabavljanja in pritože-vanja, da sto in sto reči ne gre prav. Katoliča-ni enako tožijo, kakor tožijo drugi. Ti, ki to be-reš, odgovori mi, koliko katoliških družin po-znaš, ki vsak večer skupno molijo rožni venec... Ali ga na primer moli tvoja družina? Naj rajši vprašam — ali ga je sploh že kdaj molila?

Pa bo seveda ostalo vse pri starem in svet bo še nadalje na glavo postavljen . . .

ALI STE GA ŽE NESLI H KRSTU?

Tu pa tam imajo v hiši "baby". Star je ne-kaj tednov, morda mesecev, morebiti se celo že bliža prvi obletnici svojega zemeljskega roj-stva. Ko ga ogleduješ in se naslajaš nad njego-vim ljubkim smehljanjem, ni nikoli brez pome-na vprašanje na starše:

"Ali ste ga že nesli h krstu?"

V premnogih slučajih bo odgovor:

"Nismo ga še, pa se pripravljamo na to."

Pripravljajo se na to. Čudna reč. Ne bi verjel, če bi ne bil videl na svoje oči, da marsi-kje pripravljanje na krst da več opravkov kot jih je dalo pripravljanje na — poroko . . . Ze-nini in neveste dostikrat kar z viška padejo pred duhovnika in povedo: Poročit smo se prišli. In so nejevoljni, ko začne duhovnik razlagati, da ta reč ne gre kar tako, da je treba nekaj časa, nekaj pouka, nekaj papirjev, nekaj pisanja . . .

Za krst pa . . .

V nekem kraju me je francoski duhovnik poslal v hišo, kjer so imeli dete že nad leto dni staro. Naj ga vendar pošljejo h krstu, je dejal. Stopil sem torej tja in prigovarjal. Nak, ne še! Bo vzelo še precej časa, da bodo pripravljeni za — party, za krstitke . . .

Drugod čakajo na botre, ki imajo priti iz druge nasebine, pa se še ne morejo spraviti na pot . . .

Spet drugi pravijo: V tej deželi so druge navade kot so bile v starem kraju. Človek se mora prilagoditi. In vendar žive morda sredi francoskih katoličanov, ki navadno niti en teden ne odlašajo s krstom.

In taki se najdejo, ki pravijo: Otrok ni ta-ko "brihten", če ga prehitro pošljejo h krstu... Ali pa vsaj to: Otrok je zdrav, what's the dif-ference . . .?

Strahota! Poučeni so o tem, kaj je sveti krst in čemu pošiljamo otroke h krstu. Pa si ljudje od vsega tega k večjemu to zapomnijo, da otrok pri krstu dobi svoje ime za celo življenje. Jedro in bistvo krsta — so že pozabili. Do ma-lega vsi katoličani, ki so prišli v Kanado iz Ev-rope, naj že bodo iz tega ali onega konca Ev-rope, vise glede svoje vere in verskih navad na sa-mih zunanostih. Ko jih človek nekoliko dalje in od blizu študira, si mora reči: Vera teh ljudi nima duše!

Vzemimo na primer nedeljsko službo bož-jo. Maša je maša, v Evropi ali v Kanadi. Kljub temu ne velja! Ni, recimo, petja, takega in na-

tančno takega, kakor je bilo v starem kraju — pa se ne izplača hoditi k maši . . . Ni maša ob isti uri, kot je bila doma, pa se ne spleča iti! Seveda tudi ni slovenske pridige, počemu bi torej hodil? Ljudje se nekoliko drugače obnašajo v cerkvi, vstajajo, poklekajo in sedajo, da ne razumeš takoj, čemu in zakaj in kdaj, kaj boš hodil med take ljudi . . . In še polno tega. Same zunanjosti navajajo za vzrok, da ne hodijo k maši, da je pa maša duša vse službe božje, to jim kar brž pade iz spomina.

Prav tako pogrešamo dušo v drugih zadevah njihove vere. Sveti zakramenti vsi po vrsti postajajo le neke formalnosti, nekaj zunaj njega, mimo česar se sicer ne more kar tako, jedro, duša zakramentov pa zgublja pomen bolj in bolj.

Ko blede smisel za pravi pomen zakramentov, se zbira skupaj v mislih in željah ljudi več in več posvetnosti. Krstitke, party, dobi velikanski pomen, pa četudi ne bo šlo brez velikih stroškov in brez pijančevanja in še drugih nerodnosti. Krst sam, seveda, tudi to je potrebno. Brez krsta bi ne moglo biti — krstitk, bi ne mogla biti — party . . .

In ko blede duša vere, ko gine vera sama, se najde več in več prostora za — praznoverje. Otrok ne bo tako "brihten", če bo kmalu krščen! Bodite no pametni! Hm! Če mu krst odvzame "brihtnost", ali bi ne bilo bolj razumno misliti, da mu je bo toliko več odvzel, kolikor dalje čakate s krstom? Saj z otrokom vendar raste tudi njegova "brihtnost", ali ne? Torej bi bilo logično sklepati, da je bo toliko več zgubil pri krstu, kolikor več je bo takrat s seboj prinesel . . . Jaz sem pa prepričan, da otrok "brihtnosti" sploh ne zgubi pri krstu, bojim se pa, da jo zgublajo marsikateri starši, ki s krstom otrok odlašajo in odlašajo.

Imejte vendar v mislih dušo krsta, ne samo njegove zunanje okolnosti, pa boste ravnali tako, kakor so ravnali vaši starši — poslali boste otroka h krstu prav kmalu in boste slavili krstitke rajši z molitvijo za otroka kakor s pitjem njemu na čast!

KATOLIŠKA ŠOLA.

Da moje pisanje za ta mesec ne bo delalo vtisa, kakor da samo kritiziram in se kregam, naj povem na tem mestu nekaj pohvalnega in potem bom šele naprej pisal.

V naši naselbini Noranda nisem našel niti

ene slovenske družine, če se nisem preveč zmotil, ki bi ne pošiljala otrok v katoliško šolo. Res je, da nekatere nimajo za šolo godnih otrok, ker je pač "Mlada Slovenija" v Kanadi, toda kolikor je družin s takimi otroci, so, kakor rečeno, vsi v katoliški šoli. Čast!

Drugod je nekoliko drugače. Ne povsod enako. Tudi po drugih naselbinah je po več družin, ki imajo otroke v katoliški šoli. Pa jih je spet precej, ki imajo otroke v publičnih šolah. Zakaj neki tako?

Prede o tem spregovorim, je treba povedati, da je šolski sistem v Kanadi drugačen nego v Ameriki.

V Ameriki morajo katoliški starši, ki pošiljajo otroke v katoliško šolo, plačevati dvojen davek. Z drugo besedo: katoliško šolo morajo popolnoma sami vzdrževati, za publične ali državne šole morajo pa posebej plačevati davek.

V Kanadi ni tako. Vsakemu je na prosto dano, da plačuje davek za katero šolo hoče. Kdor se odloči za katoliško šolo, mu ni treba plačevati posebej za publično. V Kanadi prav za prav država vzdržuje ne samo publične šole, ampak tudi katoliške. Šolski davek se razdeli sorazmerno med publično in katoliško šolo in to po številu šolo obiskujočih otrok. Če je v kraju več otrok v publični šoli nego v katoliški, dobi publična šola več državne podpore. V tem slučaju je potem davek za katoliško šolo tudi nekoliko višji nego za publično.

Človek bi mislil, da potemtakem katoliški starši nič ne pomišljajo in nič ne izbirajo med eno in drugo šolo. V Ameriki bi bili katoličani zelo veseli, če bi bile razmere zanje tako ugodne. Še na misel bi jim ne prišlo, razen morda zagrizenim brezvercem, da bi pošiljali otroke v publično šolo.

In vendar se najdejo v Kanadi katoliške družine, ki prezirajo katoliške in podpirajo publične. Tako ravnajo katoličani, ki celo trdijo, da so verni in dobri katoličani. Posebno velja to o priseljencih: Hrvatih, Slovakih, Poljaki, Italijanih itd., pa tudi precej Slovencev je vmes.

Kaj imajo za izgovor?

Najprej ti navadno prinesejo na mizo, da je treba za katoliške šole plačevati več davka. Slab izgovor! Davek za katoliške šole je ravno zato večji, ker stotine katoličanov pošiljajo otroke v publične šole, pa zato tudi davek plačujejo publičnim šolam. Ljudje torej bijejo sami sebe po ustih, pa se tega niti ne zavedajo. Kolikor sem na lastne oči spoznal razmere, je davek na

katoliške šole, kjer je večji, edino po krivdi katoličanov večji. Kdor zaničuje se sam . . .

Drug izgovor je, da se otroci v katoliških šolah slabše uče nego v publičnih. Kdo more to dokazati? Starši sami gotovo ne, ker nimajo dovolj vpogleda ne v eno ne v drug šolski sistem. Koliko pa je naših ljudi v tej deželi, ki bi imeli dovolj jezikovne in strokovne izobrazbe, da bi mogli sami soditi med eno in drugo šolo? Kdor torej navaja ta vzrok za svoje nespametno početje, samo dokazuje, da je podlegel hujskanju od strani nekatoličanov in brezvercev, ki jim je seveda katoliška šola trn v peti. In žalostna resnica je, da naš človek z lahkoto podleže vsakemu hujskaču, ki mu pride pljuvat v vse tisto, kar bi moralo biti katoličanu sveto.

Resnica je, da so katoliške šole v Kanadi povsod vsaj tako dobre kot publične, večinoma pa celo mnogo boljše. To velja glede pouka in prav tako glede prostorov in drugih uredb. Seveda, so nekateri kraji, kjer so župnijski aparat šele iz najnovejšega časa in se ves župnijski aparat šele ustvarja. V takih krajih seveda ne more biti takoj vse moderno in času primerno. Pa če bi katoličani potegnili skupaj in bi vsak storil svojo dolžnost, bi bilo v dobrem letu dni vse v najlepšem redu. Namesto tega pa mnogi pravijo: V tiste luknje naj pošiljam otroka? Da mi zbolijo in se naleze vsakovrstnega mrčesa . . .?

V provinciji Quebec se čuje izgovor: Moji otroci se ne bodo učili francosko. Hočem, da se uče angleško.

Stvar je ta. Četudi utegne biti v kakem kraju katoliška šola francoska, vsaj po splošnem svojem značaju, so povsod angleški paralelni razredi, če je dosti otrok za take razrede. Če takih paralelnih angleških razredov ni, je spet skoraj povsod krivda na katoliških starših, ki ne pošljejo dovolj otrok v take šole, da bi se mogle vzdržati angleške paralelke.

Nekateri pa pravijo: V katoliških šolah uče preveč katekizma. Celo taki se najdejo, ki trdijo: V katoliških šolah se uče otroci sam katekizem in nič drugega.

To je tako nespameten izgovor, kje tiči zajec. Ljudem se ne zdi potrebna verska vzgoja, to je ves "point". Strahovita verska mlačnost in malomarnost je kriva vseh teh razmer. Vera jim umira v srcu, zato tudi katoliško udejstvovanje umira na vseh koncih in krajih, tako tudi katoliško šolanje otrok.

Pomislite! Nekateri starši se jezijo, ko sli-

šijo, da iz katoliških šol gredo otroci k prvemu svetemu obhajilu v sedmem ali osmem letu!!! Kaj takega! Saj otrok nič ne razume. Je res čudno, kako naj otrok kaj razume, ko morebiti prav isti ljudje ob drugi priliki zatrjujejo, da se v katoliških šolah otroci uče sam katekizem. In kljub temu otrok — nič ne razume . . .

Kdaj pa pojde njihov otrok k prvemu svetemu obhajilu? Ali morda sploh ne pojde?

Malo je takih, ki bi rekli: Nak! Moj ne pojde. Večinoma ti povedo takole: Bo šel, ko bo star kakih dvanajst let. Takrat bo razumel... Potem naj dela, kar hoče. Če nadaljuje z obhajilom in sploh cerkvijo, je prav. Njegova zadeva. Če preneha, spet prav. Njegova zadeva.

Torej takrat bo "razumel"? Kako bo prišel do tega "razumevanja"? Do svojega enajstega leta ni slišal o Bogu in veri nič ne doma ne v šoli, ker je pač hodil v publično šolo. V cerkev tudi ni hodil, čemu neki, ko še ničesar ne "razume"? Ko je star svojih enajst let ali rajši še nekaj čez, ga zapišejo v Sunday School za nekaj mesecev. Po enkrat, kvečemu dvakrat na teden gre k posebnemu pouku v cerkev za prvo sveto obhajilo. Pa kar celih šest mesecev? Le zakaj ne more župnik urediti tako, da bi bilo vse končano v dveh mesecih? Otroka vendar pošli potrebujejo doma za razna mala opravila, pa župniku to še na misel ne pride. Kar celih šest mesecev naj hodi! Nekateri "pristi" jih hočejo imeti celo kar po eno leto! Pa še katekizem je treba plačati in ta stane najmanj deset centov! In zakaj in čemu je oznanil župnik prvo sveto obhajilo tak nepripraven čas, da otrokovi dobri in ljubeči starši niti ne morejo poskrbeti za — party, ki bi otroka vsaj malo nagradil za njegov veliki trud, da je šel kar okoli dvajsetkrat k posebnemu pouku za prvo sveto obhajilo . . .!!!

Zdaj je otrok pripravljen, zdaj "razume", zdaj gre lahko brez skrbi k prvemu svetemu obhajilu . . . In zelo verjetno je, da bo šel tudi pozneje. Šel bo, na priliko, ko se bo ženil. Šel bo tudi, ko bo ležal bolan v špitalu. In še enkrat bo šel, če bo imel čas in priliko — ko bodo klicali duhovnika k umirajočemu, če bodo klicali . . .

Neverjetne reči, pa v premnogih slučajih še premalo resnično opisane. Tako ravna naša "katoličani", ki so prišli v Kanado iz — KATOLIŠKE Poljske, KATOLIŠKE Slovaške, KATOLIŠKE Hrvatske, KATOLIŠKE Slovenije . . .

Kdo naj vse to — RAZUME?

NJIHOVA POTA K BOGU

ROŽA MED TRNJEM

(Nadaljevanje)

Duhovno življenje Lujizino je postajalo vedno bogatejše. Kaj pa se to pravi "duhovno življenje?" To pomeni, da človek ves dan, od jutra do večera, živi, dela, misli, govori — ko da bi Bog zraven njega stal, kakor da bi ga Duh božji prešinjnal in mu ožarjal srce in pamet in voljo. Da pa se človek Bogu tako pribli-

ža, mora iti po treh poteh, ki so večno lepe: molitev, post in dobra dela. Lujiza je s trdno voljo nastopila to pot. Tesno se je oklenila Cerkve in je z njo živela skozi vse leto: V adventu je skupno s Cerkvijo pričakovala prihod Zveličarja — o božiču je premišljala in se radostila, da smo po rojstvu Gospoda Kristusa postali dediči božjega kraljestva. In v postu je vsak dan premišljevala skrivnost pot Boga-človeka, ki nas je s svojo smrtjo odrešil in poveličal ter ljudem odprl pot na cvetoče bregove večnosti. Vstajenje — praznik zmage! Binkošti — ko goreči Duh božji objame in prešine apostole in vso Cerkev in jo preobražuje, in vodi naprej skozi stoletja in jo vodi še danes in je ne bo zapustil do poslednjega dne sveta. Duh Stvarnik, ki živi in deluje v Cerkvi, in jo očiščuje in jo varuje zmot in ji daja skrivnostno moč, da ne omaga nikoli!

Tako se je Lujiza globoko zatapljala v življenje Cerkve. Cerkveni prazniki so bili prazniki njenega srca. In v tem tesnem sožitju s Cerkvijo je našla skrivnostno in bogato veselje, tiho veselje, ki ga nosi milost božja in ki ga samo boguvdane duše okusijo.

Toda nad to vedro nebo so pridrvele grmade črnih oblakov. Prišli so hudi boji. Velike preskušnje so začele stiskati mlado srce. Mlada duša, ki je ko svoboden ptič hotela kar zleteti h Bogu, je občutila, bridko občutila, kako strašna je moč teme, kako zelo je človek nagnjen h grehu. Toda mladenka ni obupavala. V otožnih pesmih je razkrila Bogu svojo bolečino. Zakaj si me zapustil, zakaj si skril svoj obraz, ko sem ko otrok, ki sam ne zna hoditi?" Tako toži. Toda to ni tožba obupanega človeka, ampak je žalosten vzdih krščanske duše, ki vidi visoko visoko na nebu večno luč, hoče k njej — pa omaguje nad prepadi in kliče na pomoč in ponižno plaka in vedno zopet upa . . . "Kaj le hočeš, kaj trepečeš, srce ubogo, neutešno? Mirno bodi, Bog te vodi!" V teh težkih urah je deklinška duša šla h Večni Materi in je prosila:

Dvigni se pred mojimi solzami
o Marija, zvezda morska,
h tebi z vročimi željami
hrepnim, o Majka božja.

Tebi vse bom potožila,
kar mi dušo žalosti,
k tvojim nogam položila
bom vse svoje revne dni.

Blažena ti med ženami!
Gori nad menoj bediš,
in s presvetimi rokami
vse mi solze osušiš!

BOJI IN POSLEDNJA ZMAGA.

V teh težkih notranjih bojih se je pa njena duša utrdila, očistila mnogih slabosti in se še tesneje naslonila na Boga. Še bolj krepostna in

čista je morala postati. Zakaj čakale so jo še težke naloge.

Ko je Lujiza odbila ponudbo knežjega snubca, je pač morala zapustiti hišo in službo. Vzela je k sebi najmlajšega sina svoje rajнке sestre in ga je vzgojevala. Ko je toliko dorastel, da ga je mogla oddati v zavod, je mislila, da se ji bo mogla spolniti najsrčnejša želja: da bo mogla vstopiti v samostan. Razdala je že svojo obleko revežem, odpustila svoje učenke, siromašne otroke, in si odstrigla lepe lasi; zakaj prednica usmiljenih sester ji je že obljubila, da jo sprejme v samostan. Pa človek obrača, Bog obrne. Lujizin svak, oče dečka, ki ga je Lujiza sprejela v oskrbo, je zagrozil, da bo sina vzel iz katoliškega zavoda in ga protestantsko vzgojil, če pojde Lujiza v samostan. Da reši mlado dušo, se je Lujiza odločila, ostati v svetu. Vendar je živela tudi v bodoče ko usmiljenka. Vse svoje življenje je molila, vzgajala revne otroke, vodila zavode za sirote in oskrbovala zapuščene bolnike. Trinajst let je romala po svetu, daleč od doma. Bolelo jo je, da se domači niso hoteli sprijazniti z njo. Polagoma po letih je prišlo do srečanja. Mati in hči sta se našli v objemu in solzah odpuščanja. Lujiza se je srečna vrnila v materino hišo. Stregla je stari mami v dolgi bolezni. Še na zadnjo uro je stala ob njeni postelji in ji zatisnila oči.

Lujiza je že prekoračila poldan življenja, ko jo je vrl in značajan zdravnik doktor A. zaprosil, naj mu postane zakonska družica. Povedala mu je, da je svoje življenje posvetila Bogu in zapuščenim bolnikom. To svojo službo je zvesto opravljala do smrti. Dolgo let je s posebnim veseljem in uspešno oskrbovala umobolne. Potem, ko je prihajala že v leta, se je umaknila v skromno hišico v mestecu Wiedenbrueck in je tam živela za bolnike, sirote in reveže, med pesmimi in molitvami. Doživela je še tudi prav težke ure. "Navajena sem nesti svoj križ pred Boga; tam pred tabernakljem je tih kotiček, kjer se zgovorim in vse potožim in se utolažim."

Tiho so ji tekla leta . . . Lasje so postali srebrnobeli, cvetoči obraz je porumenel in ostarel. Srce pa je ostalo mlado in je ljubilo Boga in vse ljudi in vse božje stvarstvo do zadnjega utripa.

V visoki starosti je Lujiza zapelo zadnjo pesem, predsmrtnico

Zdajle grem spat
sladke sanje sanjat —
sem v mladosti pela.
Kmalu Smrt poreče:
"Zaprem ti oči gasneče,
starica uvela!"

* * *

Gospod, Tvoja dekla je trudna,
vzemi jo v Svoj mir!
Tu na zemlji ni pokoja,
poklič me, večni Pastir!

In ko bo srce koprneče
polagoma nehalo biti,
tedaj, moj sladki Jezus,
moji duši nasproti pohiti!

Vzemi jo v svoje roke,
ubogo, sivo ptico,
nesi jo Mariji,
ubožico, sestrico —
da bo v božjih dvorih
njej veselo pela,
da bom vedno njena
golobica bela!

Čez nekaj dni je Bog uslišal njeno prošnjo in je sprejel v svoje naročje ovčko, ki je dolgo bila zgubljen, in mu potem zvesto sledila do zadnjega dne.

LAMOTSKI ŽUPNIK

(Celoletna povest)

(Dalje)

EJ, TA AVSTRIJKA!

TOREJ prava pravcata Avstrijka je bila ta tretja in zraven še prava rodna sestra naše voditeljice. Da si je le-ta v Avstriji mogla priskrbeti sorodnico, to jo je storilo nenkrat spet skrivnostno in nerazumljivo.

Ta sestra od tamkaj spodaj na koncu zemljevida je torej nekega dne prišla. Ni bila prav za prav angel, tudi lepotica ne brezpogojno in nesporno — toda tega ni bilo možno ugotoviti in dognati na prvi pogled. Zakaj, ker se je pri

njej izraz oči in obličja nekako desetkrat spremenil v eni sekundi, ni bilo mogoče videti in opaziti njenega pravega obraza.

“Plavolasa je, rumene lase ima,” je dejal pekar. “Toda, kako neki, rjavolasa je,” je menil čevljar. “Jaz sem pa videl, da ima črne lase,” je rekel lovec. “Tenka, vitka je . . . , to bi še bilo . . . Oči ima vesele, to pač, in prijazna je tudi . . .”

Vesela je bila, to se je že ujemalo; spočetka so se celo bali, da se utegne zaradi nje komu v glavi zvrzeti, zakaj smejala se je tako pristržno, da je njeno hihitanje kar nalezljivo vplivalo. Ko so jo predstavili našemu župniku, mu je takoj pripovedovala slabe dunajske dovtype, tako da se je prečastiti lomil od smeha ter se tolkel po bedrih. Nemški je govorila s prečastitim, ki se je nad tem radoval kakor otrok. Pri tem se je izkazalo, da je gospod župnik v mnogih rečeh veščak, da, še celo učenjak, mož, ki je neizmerno veliko prebral, in zraven še tenkočuten umetnostni ocenjevalec. Avstrijka je žarela od navdušenja in ni si mogla kaj, da ne bi povprašala, kako neki more biti vesel in zadovoljen v tako ozkem krogu.

Tedaj se je stari gospod prav dobrodušno ter prijazno nasmehnil in rekel: “Velik krog in vse v njem, to ni potrebno. Kako je povedano v evangeliju, voditeljica?! ‘Božje kraljestvo iskati . . .’ Moral sem mnogo pozabiti, da sem spet našel in zdaj sem bogat kakor nikoli kdaj poprej.”

Od tega dne se je tuja ženska pridružila obema prijateljema. Z njima je hodila bolnike obiskovat, h krstu in k ubogim. Vzljubili so jo. Vsak od treh je pomagal na svoj način.

Ako se je voditeljica sklonila nad umirajočim, tako lepa, tako nežna in blagodišeča, če mu je govorila, tako mehko in toplo, o nebeškem vrtu, o večni ljubezni božji, tedaj so bolniki srečni zaprli oči in so se smehljali ter zaupno pričakovali sestre smrti.

Naš župnik je pustil za sabo pogum, moč in voljo, da je bolnik hotel premagati bolezen; za seboj je pustil prečastiti neomajno vero v vse-mogočnost božjo: “Ozdravel boš, Bog ti bo pomagal in mi tudi.”

Če pa je prišla Avstrijka, je pripovedovala pravljico o življenju, o bližnji zlati žetvi, o svežih rosnih travnikih, o dihu zdravega zraka v gozdu in o poljskih cveticah. Pri tem pa je potmetala in snažila sobo, odprla je okna, da bi se stanovanje prezračilo, otrokom je obrisala no-

sek, kar na lepem je skuhala kako lahko jed, vse, kar je težko ležalo na bolniku, je odvezla ter je pustila za sabo kljubovalno voljo do življenja. Nikoli ni obupala nad kako rečjo ali nad kom: borila se je zoper bolezen in smrt: enostavno je smrt in bolezen tako tajila, da ju je odgnala.

To žensko bi utegnil kdo imeti za površno in plitvo, tako za lahko je na videz vse vzela. Toda kadar je bilo njeno obličje mirno, takrat je imelo skoraj pretresljivo žalosten izraz kakor v žaloigri in bilo je tako resnobno ter težko, da bi koga prevzela skušnjava, da bi jo dregnil v rebra ter ji rekel: “Pojdi! Pusti neslane šale in ne drži se kakor kaka mila Jera!” — Vzljubili so jo.

Toda nekega dne bi si bila to ljubezen malodane lehkomišelnostjo napravila. Srdito sta se jezili nanjo obe občini. Skoraj bi bilo prišlo do praska in treska. Ako bi jo ne bil prečastiti varoval in branil pred kmeti, Bog ve, kaj bi se bilo utegnulo zgoditi. Na neki ženitnini je bila v gosteh in ko so pričeli pretresati državoznanska in narodnostna vprašanja ter ocenjevali javne družabne razmere, ni hotela ta ženska nič hudega izreči o “boših” ali bučmanih. Zatrjevala je, da je Nemci in Avstrijci niso bili niti zaprli, niti ž njo grdo ravnali, niti zmerjali je niso, da, še celo pretepli je niso bili! Predrznila se je trditi, da so vsi krivi vojske, in da se je na obeh straneh zgodilo mnogo krivičnega. S tem si je nakopala splošno preziranje.

“To ženšče naj bo sestra naše voditeljice?! Ta izdajavka, ta vohunka . . .”

Vročje in hrabro se je naš župnik boril na njeni strani, toda prav nič ni pomagalo. Ljudje so bili prej pregloboko pogledali v kozarec. Končno je zaklical jezno med zbrane: “Vi ste še večji koštruni kakor je cerkveno dovoljeno.” Prijel je Avstrijko za roko ter šel ž njo venkaj ter zaloputnil vrata. Molče sta šla obadva po poti domov.

Ko se je hotel posloviti pred šolsko stavbo, je naš župnik svojo desnico težko položil ženski na pleča, tako da se je na kolena zgrudila, ter zarjovel proti njej: “Poberejo naj se vsi, ki mažejo časnike! Da bi jih koklja brcnila! Naj se gredo solit! Le-ti so krivi vsega! Povem vam, l’Autrichienne, od teh noben ne uide peklu!”

“Pekel že vsi v sebi nosimo,” je odvrnila žalostno l’Autrichienne, “vse je polno sovraštva in domišljavosti.” — — —

Toda ljubi Bog ima zmiraj o pravem času odprto kakšno okence, skozi katero pogleda v človeško srce. To pot je bilo šolsko okno. In ljubi Bog je kakor vselej zmagal sovraštvo, in mir se je vrnil spet v obe občini.

Stvar se je pričela s tem, da je učiteljica obolela, začelo se je z vročnico in bolečinami v grlu. Učiteljica je bila v veliki stiski; kake nadomestne učne moči ni bilo možno dobiti in šola se tudi ni smela zapreti.

“Voditeljica,” je rekla tedaj njena sestra, “če imaš pogum in ako se ne bojiš, jaz sem pripravljena na vsako sramoto, jaz bom učila v šoli!” Rečeno, storjeno. Tukaj je bil urnik. Pregledali sta šolski red in učni načrt. Najmanjši imajo branje, drugi oddelek zemljepis, tretji oddelek zgodovino, četrti prirodopis rastlinstva ali z učeno besedo botaniko.

Prirodopis rastlinstva?! I, tu bo pa že težkoča, pa tudi to bo šlo! Za silo je mogla “l’Autrichienne” razločevati topol od strelovoda. Voditeljica je skušala svojo sestro uvesti v tovrstno stvarino. Torej: “Metuljnice.”

“E nehaj, voditeljica, kar slabo mi prihaja!”

Ko pa je prišla ura, je nadomestna učiteljica stopila s ponosnim čelom v razred. Branje z malimi ni delalo nikakih težav. Zemljepis je spremenila v nazorni pouk. Prinesla je bila s seboj pokrajinske razglednice, razdelila jih je, da so krožile v razredu, pripovedovala je o pokrajinah in deželah in o tem, kako ljudje žive — šlo je.

O zgodovini je vedela nenavadno mnogo, česar ni bilo v knjigi. Zdelo se je, kakor da bi vse junake osebno poznala, otrokom jih je tako živo predočila v duhu, da bi jih najrajši kar “tikali”. Ta ura je tako rekoč vzbujala napeto pozornost.

Prirodopis rastlinstva si je pa nova učiteljica prav poenostavila. “Otroci,” je izjavila, “v tem ste pa vi vsi prav tako dobro poučeni in pametni in prebrisani kakor jaz. Morete tudi in znate razločevati krompir ali podzemljico od fižola in nad inozemskim sadjem se ne bomo dalje vznemirjali ter si delali skrbi.”

In sedaj je pripovedovala ure in ure storije, prekrasne, lepe pravljice in stare pripovedke. Nikoli niso bili otroci pri takšni duševni pojedin ali prazniku, nihče izmed njih še nikoli ni bil slišal kake pravljice, niti mnogo zaposleni švicarski otroci, ki so imeli predivnaste lase na glavicah, niti rjavolasci, zgodaj dozoreli ma-

li Francozi. Še nikoli niso pogledali v takšno čudežno deželo, še nikoli niso opazovali njenih redko dišečih čarobnih cvetic. Zdaj pa so bili kakor ukovani ter začarani; mimo njih so korakali lahkonomi škrajte, resnobne sojenice in rojenice, smehljaajoče se vile, ponosni kraljeviči, vzpenjajoči se iskri konji, junaki v oklepih, in palčki in škrateljčki, in živali, ki so imele dar govora, da so kaj povedale . . . bilo je neizrazno in čudovito lepo. Včasih je pa pripovednica nalašč nekoliko prenehala in vzela žepni robec. Tedaj so vsi otroci zadržali sapo in če je “l’Autrichienne” pritisnila robec na svoj obraz, ji je najmanj dvanajst noskov prišlo na pomoč: zapiskali so, da bi se nato spet nadaljevalo pripovedovanje. V razburljivih trenutkih je bil zrak tako zelo napet, da jih je hotelo kar zadušiti; ves prostor je bil eno samo srce, ki je tolklo in bilo. Ko je Hagen dvignil kopje, da bi Zmagomira podrl na tla, je pripovedovavka označila smrtni udarec s tem, da je z ravnilom butnila ob steno — vsi mali so se tačas v istem trenutku pripognili nad svoje klopi, nihče izmed njih ni videl ravnila, vsi so videli le Hagenovo strašno bojno kopje.

Vprav zdaj je “l’Autrichienne” naglo skončala in poslala otroke domov. Le-ti so bili najprvo kakor prilepljeni vstali na svojih prostorih, nato pa so se posamezno in težko odtrgali ter zapuščali klopi, vsi izgubljeni v čarobnem svetu ter zaverovani v svoje sanje so šli proti vratom. Le polagoma so našli pot nazaj v dejansko in vsakdanjo resničnost. Mali grbasti Jurček je kazal zobe in krilil s pestmi naokrog: “Če ga zadenem, psa!”

Šele na šolskem dvorišču se je notranja napetost nekoliko poglobila. Mali Francozi so vso pripoved še enkrat doživeli v igri, mali švicarji so pa razburjeni tekli čez most domov.

Otroci so se na šolskem dvorišču igrali z vso strastjo in ognjevitostjo. Nihče ni hotel biti srditi Hagen, dokler ni nekaterim prišlo na um: saj je tudi to lepo, če lučamo kopje in mečemo sulico proti Zmagomiru. Mati naše voditeljice je imela na vrtu zraven šolskega poslopja razno zelenjavo, tudi fižol, ki se je spenjal po vitkih prekljah. Le-te preklje so bile otročajem izvrstne sulice in metalno kopje; kmalu je ves nasad sfrčal preko dvorišča. “Huj” — “bum” — “huj, huj, bum, bum —.” Ko je kričanje in vreščanje doseglo svoj višek, je zažvenketala šipa v oknu. Hagen je bil dovršil svoje delo in

on in vsi zvesti njegovi spremljevalci so kar najhitreje zbežali.

Uboga naša voditeljica, ki je vse to zvedela od svoje matere! Malodane bi bila jokala, škoda se ji je zdelo pridnih otrok, ki so se bili doslej pod njenim nadzorstvom in v strogi vzgoji tako vzorno obnašali ter imeli smisel za natančni red! Njena sestra pa je bila vsem zmešala glave, tako jim je odvzela vse brzde ter jim razvezala povodec, da so podrli vse ograje ali pa poskakali čez planke! Kako bi vse to moglo spet priti v pravi tir?! Jutri bo pa zares morala učiti prirodopis rastlinstva: to naj bi bila kazen in obenem polje, kjer ni nobenega spora in strastnega nemira.

"Da, voditeljica," je skesano izrekla sestra, potem ko je bila začula očitke, "predavala bom o tem, kako potrebne in koristne so preklje za fižol."

Voditeljčina mati se ni smejala. Preklje za fižol je bila nalašč in posebej izročila mizarju, naj jih lepo ostruži in prireže, in fižolček spodaj je bil tu in tam nastavljen že tako lepe cvetove. "Tako veliki so bili," pri tem je mati naše voditeljice pokazala na svojo dlan, "in imeli so čudovito rumeno barvo kakor pomaranča."

Voditeljica je osupnila: "Tako veliki cveti, mamica?!"

"Da, takooo veliki," in spet je voditeljčina mati pokazala na svojo dlan, "to je neka prav redka sorta, moj otrok."

"Da, mamica, to je gotovo kaka prav redka vrsta." Naslednji dan so prišli otroci nekoliko poparjeni v razred. Precej tiho je bilo. Avstrijka je preteče nagrbančila čelo, kakor sta ji bili priporočili mati in sestra, in rekla je z resnobnim glasom: "Otroci, okno ste ubili. Toda to bi še nič ne bilo. To morate plačati. Da ste pa preklje za fižol izrvali in pa pohodili fižolčke, ki so tako prekrasno pričeli cveteti, to je pa zares neodpustljivo. Vi ste hudobni otroci, tres mechants, tres mechants . . . pomendrali ste prekrasne cvetove!"

Prstek se je željno dvignil v zrak: "Ali te rumene cvetove, gospa?!"

"Da, tiste rumene cvetove ste pohodili, to je neka redka sorta, moj otrok!"

"Gospa, saj to niso fižolčki!" — — —

"Niso fižolovi cvetovi?! Metuljnice so!" —

"Prosim, ne zamerite! Metuljnice utegnejo biti, toda fržki pa prav gotovo niso, gospa!" —

"Kako, le-ti rumeni cvetovi niso fižolovi?!"

"Prosim, ne zamerite, buče so!" — —

Obličje Avstrijkinje se je zategnilo. Tisoč zasmehljivih rogačkov je plesalo v njenih očeh. "Ali pa veste prav gotovo, otroci?" — "Seveda, gospa! Vsa vas se je čudila, da so bile preklje nad bučami zasajene." — "Gospa" je stekla kakor podgana navzgor po stopnicah. Smejala in hihitala se je tako zelo, da so se morali obenem smejati tudi učenci spodaj v razredu.

Nekaj minut pozneje je voditeljčina mati stala pred svojim vrtom in rekla globoko zamišljena: "Zdaj vem, zakaj je tudi kaka nesreča dobra. Zdaj tudi razumem, zakaj se fižolčki niso hoteli spenjati po prekljah!" O prirodopisu rastlinstva voditeljica in njena sestra nista nič več govorili. Namestu tega pa je "l'Autrichienne" ta dan povedala do konca zgodbo o Zmagomiru. Na dvorišču je bil vrišč in šum neprestano. Jurčkova mati, boječa priletna ženica, teta Francka, potlej pa mati Lojzike Gornikove so stale spodaj pod ubitim oknom in prisluškovale, počasi se je zbralo vse ženstvo od tostran in onstran mostu. Prišle so bile, da bi slišale prigodbe in storije, kakor mali. Na svoja stara leta so hotele biti deležne pripovedovanja o čudovitih rečeh. Zato jim je bila zadosti ubita okenska šipa.

Kaj drugega je preostajalo pripovedovavki, kakor da je na široko odprla vrata in okna nebeškega kraljestva?!

Istega večera je nato sedela na šolskem dvorišču, sedela je na skladanici drv za kurjavo kakor na prestolu, pri sebi je imela zbrane otroke. Naokoli so čepele matere na trati, dalje zadaj so stali možje s svojimi pipami v ustih.

In zdaj je pripovedovala "l'Autrichienne" ves dolgi večer o čudovitem svetu tamkaj onkraj na robu zemljevida. O čudnolepem zvoku melodije one daljne dežele, o lepoti njene oduševljene pokrajine, o njeni poeziji, o njenem trpljenju, o njenem borenju za svetlobo, o njenih sanjah o odrešitvi človeštva — vse jim je podala ta večer, vse povedala, preprosto, toplo in v pisanih barvah, kakor je za otroke najbolj razumljivo.

Mrak je potopil vse v globoko modrino, tekoči studenec ga je zraven spremljal z rahlim šumljanjem, visoke lipe so slovesno šumele v svojih vrhovih in mesec je obvisel kakor rdeča krogla nad vrtno ograjo.

To je bila ura, ko vse pravljice postanejo resnične, ko gre človek iskat svojega brata in ko se najbolj grenko sovraštvo spremeni v plaho hrepenenje.

PISMO JEZLJIVCU JANEZU

ČREPINJE . . .

Da se v človeku vzbudi nevolja in celo srd hoče udariti preko jeza samopremagovanja, to še ni nič slabega in nič sramotnega. To je pač sad skvarjene narave. Sramotno in napak postane tedaj, ko volja odpove in človek ne zna premagati samega sebe ter se v jezi razdivja.

Kaj dobrega jeza malokdaj ali nikoli ne stori. Ne zida, ampak podira. Ob njej se hinavci in potuhnjeneci vzgajajo, ki se sladko in uslužno smehljajo, z globoko sklonjenimi hrbti, toda v njih vse vre, na tihem škripljejo z zobmi in kujejo maščevanje.

Koliko hudega je že povzročila jeza! Koliko ljudi je že pomorila jeze neukročena strast! Počenši od onega prvega zločina, ki ga je storil Kain, pa vse do danes. Koliko žalosti in trpljenja povzroči jeza! So trenutki v življenju, ko človeka razne okoliščine tako spravijo s tira, da bi najrajši vse razbil. Pa kaj bi imel od tega potem, ko bi se njegova jeza ohladila? Stal bi nad razvalinami kaj žalosten zmagovalec. Kdo je močnejši? Ali ta, ki je v jezi vse zdrobil, ali oni ki je zadušil srd in mu ni dal priti do izbruha? Trenutek trdega boja je moral prestati, toda potem mu ni treba obžalovati, kakor mora oni. Z zlatom bi odkupil v jezi izrečeno besedo, ko bi je bilo mogoče vzeti nazaj. Z eno besedo je v dno duše ranil brata, sestro, in zadal rano, ki se najbrž ne bo dala več zaceliti. Z eno neumestno opazko se je že pokopalo marsikatero iskreno prijateljstvo. Kako pa tudi more človek sklepati prijateljstvo s takim, na katerega se ne more zanesti, in pri prvem navalu jeze utegne potrgati vse vezi?

Vzgojitelj mora bolj z zgledom vzgajati kot z besedo, pravijo po pravici. Toda ali toliko očetov in mater in vzgojiteljev ne spodbijejo svojega dela in prizadevanja s tem, ker sami prav nasprotno ravnajo? Uče, da se morajo otroci znati kaj premagati, sami pa se ne znajo krotiti in ob vsaki priliki izbruhne njih jeza. Jezljivi starši navadno nimajo mirnih otrok. Največkrat se otroci znajo bolj premagati kot starši. Naravnost junaške se izkažejo.

Največkrat pa iz takih družin, ki so podvržene grdi napaki jezljivosti beži sreča in mir.

Jeza ne prinese blagostanja, ampak navadno se le škoda dela, ko na primer posoda frči po tleh in se z žvenketom razsipa v črepinje, če ni še kaj hujšega. V taki hiši pač ne prebiva Bog; kjer je razburjenje in nemir, ni Boga, pravi sv. pismo.

Z druge strani pa je tudi gotovo, da z jezljivostjo človeškega srca nikdar ne boš pridobil, da bi ti bilo vdano. Z mirom in krotkostjo boš neprimerno več dosegel. Plemeniti in dobri ljudje se dajo z lahkoto voditi z dobro besedo, nasproti jezljivemu zbadanju pa postanejo odporni in kljubovalni. Sv. Frančišek Saleški ima le prav, ko trdi, da se na eno žlico medu več muh ujame, kakor na cel sod kisa.

Človeku, ki zna obvladati in krotiti svojo jezljivost, se drugi kaj radi predajo v vodstvo, od jezljivega človeka pa vse beži.

Znana je ona bajka o soncu in vetru. Stavila sta, kdo bo prisilil popotnika, da sleče plašč. Veter je rekel, da se bo tako zaletel vanj, da mu ga bo naravnost strgal raz ramena. Pa ni uspel, nasprotno, čim bolj je pihal in silil v popotnika, tem bolj se je ta zavijal v svoj plašč.

Nato je poskusilo še sonce, pa zlepa. Zachelo je mirno sijati in ga obsevati s toplimi žarki. Postajalo mu je vroče; slekel si je suknjo. Sonce je zmagalo.

Na svetu je vedno tako, da le mirni, umerjeni ljudje, ki imajo svoj cilj jasno pred seboj in ga z vso mirnostjo in samopremagovanjem zasledujejo, le ti kaj dobrega store. Velike zmage nad ljudmi so dosegli le tisti, ki so bili krotki in mirni. Zato je Jezus prav povedal, ko je rekel: "Blagor krotkim, zakaj ti bodo deželo posedli" (Mt 5, 4).

Človeku se potem, ko mine v duši vihar, mnogokrat smešno zdi, da se je razburjal za nekaj, kar res ni bilo vredno razburjanja. Od blizu se marsikaj zdi kdove kakšna reč, kar se oddaleč celo smešno vidi. Tako malo, zares, prav malo energije bi bilo treba za kakšno stvar, pa smo zanjo porabili vso silo, kar je je bilo nakopičene v duši. "Kakor ogenj zapresketa, ko vržeš dračja nanj, tako povzroči jezljiv človek prepir" (Preg 26, 21). (Dalje prih)

BOJAZEN

Ona: "Stavim, da si članek 'Kako naj živim sto let' ti izrezal iz lista! Zakaj pa?"

On: "Bojim se, da ga ne bi tvoja mama brala!"

ZAKON – BOŽJA STVAR

PISMO ZAKONCEM

Že zadnjič sem povdaril: nevernikom, ki ne marajo Boga v nobeni reči in jim je vsa nadnarava in vsak ozir na večnost neumnost, tem nevernikom se ne moreš čuditi, da tako gonjo uprizarjajo proti Cerkvi in njenim zastopnikom, ko udarjajo čez nesramno poseganje sveta v najsvetejšo skrivnost srečnega in blagoslovljenega zakonskega in družinskega življenja. Čuditi se moraš vernim, ki takemu evangeliju nasedajo, ki na eni strani prisegajo na Boga, v tako važni stvari, kot je zakon, pa nočejo slišati, da ima tudi Bog svojo veliko vlogo. Če se zaganja kar trinajst ministrov po raznih časopisih v katoliškega škofa, to nič čudno ni; če recimo prva prerokinja modernih zakonskih svoboščin Mrs. Sanger po imenu predlaga, naj bi država uvedla poseben "American Baby Code", posebno postavo za porajanje in v tej postavi predlaga n. pr. samo tri členke naj vam navedem. Marriage license — poročni license naj da možu in ženi samo pravico za skupno gospodinjstvo, ne bi jim smel pa dati pravico roditeljstva. Žena ne bi smela postati mati brez dovoljenja države in mož ne oče brez posebnega permita in ta permit se sme izdati samo za en slučaj poroda, za drugega bi moral iskati spet poseben permit, če taka skrahirana evangelistka tako misli in pridiguje, ali je čudno? Čudno pa je, da verni tako malo mislijo in sodijo o božjem značaju zakona in božjem sodelovanju v zakonskem življenju.

Čast izjemam. Je tudi mnogo takih, premnogo jih pa je, ki na Boga toliko mislijo kot kužek tam pod porčem. Še prvi dan, ko sta v luči altarja, mislita na vse drugo, ne na to, da prevzameta največjo odgovornost pred Bogom s poklicem, ki ga sedaj nastopata. V poznejših letih, naravno, da bota mislila na kake večnostne vzore še veliko manj. Zato pa je toliko teh mladih, a vendar suhih človeških dreves brez sadov, podobnih onemu figovemu drevesu v evangeliju, ki po letih ni imelo nobenega sadu pokazati, da mu je Kristus potem zapisal sodbo sekire in ognja.

Zato pa je toliko razbitih domov, potrlih src in uničenih zakoncev, razvalin življenja, ki

so le glasne priče nesreče te obupne moderne zakonske žaloigre. O Bogu premnogi zakonci ne mislijo, pa tudi tisti, ki s poželjivostjo čez plot zakonskega življenja gledajo, pa nočejo sami nanjo, tako sodijo.

Da, prav malo je Bog v naših mislih, kadar govorimo o zakonu, zato se pa Bog in narava maščujeta nad nami, našimi družinami, našimi domovi. Najljubše so nam šale, ki cikajo na zakonsko nezvestobo, prepogosto je svetu smeh v licih, kadar vidi čednostno dekle: "prismodica revna!"

Kako bi bilo torej res na mestu, da bi vsi skupaj malo več resnobe pokazali, kadar govorimo in mislimo o tem svetu stanu, več resnobe bi bilo želeti predvsem seveda zakoncem, resnobe in misli na Boga.

Kako v drugačni luči zasije ta velika skrivnost sedmega zakramenta, če človek pusti tudi besedo stvaritelju zakonskega poklica — Bogu. Če presodi v luči nadnaravnih vrednot vsa ta čudna vprašanja, ki se porajajo v ubogi človeški glavi, kadarkoli misli o zmedenih in zmešanih problemih zakona.

V misli na Boga, mi bo predvsem vstala pred dušo zavest, da v naravi človeški samoposebi ni ničesar slabega, nič ni slabega na človeškem telesu in tudi ne v zakonskem razmerju med možem in ženo.

"Človeško telo je bilo od Boga ustvarjeno v vsej svoji celoti in v svojih delih in udih, dosledno mora biti vse dobro na njem, zakaj Bog nič slabega ustvariti ne more. Popolen je v svoji modrosti in lepoti, torej je vse, kar od njega pride lepo in modro. Zato je vse telo v celoti in v svojih posebnih elementih posvečeno Bogu kot njegov tempelj, kot svetišče in bivališče svetega Duha. Po svetem krstu je bil telesu utisnjen pečat božji. In po sv. krstu, kolikokrat je že cerkev človeško telo blagoslovila, nevesti daje pri poročni maši še poseben blagoslov z ozirom na njeno zakonsko življenje. Gospod Jezus sam je prevzel nase človeško naravo in telo z vsemi njegovimi deli in Bog je dal taisto in tako telo svoji materi Mariji. Po sebi torej telo kot celota ni slabo, pa tudi ne v svojih delih. Slabo postane, kadar človek zlorabi telo v zlobne name, ki niso od Boga." (F. Meyer. — Plain talks on Marriage.)

Ravno radi tega lahko duhovnik tudi od altarja govori o zakonskem razmerju, ker ima čisti namen. In kristjan lahko brez pohujšanja posluša take nauke in nima pravice reči: duhov-

nik, pa take besede govori. Sveti Pavel jasno pravi: "čistim je vse čisto. Tistim, ki so pokvarjeni, ni nič čisto, ker sta jim razum in vest omadeževana." (Iz pisma Titu, 1, 15.)

V misli na Boga boš jasno sklepal, tudi razmerje med možem in ženo je od Boga ustanovljeno, zato to razmerje ni slabo, dokler je v redu z božjo odredbo. Sv. Pavel prve kristjane opominja naj drže "zakon v spoštovanju in naj ne skrunijo svojih ležišč." (Iz pisma Hebrejcem, 13, 4.)

Pravi pa še v pismu Timoteju (2, 15): "Zveličana bo zakonska žena s porodi, če bo stanovitna v veri, ljubezni in posvečenju z zmernostjo." Torej žena lahko to dejanje celo kot sredstvo k zveličanju uporablja, se razume, če je vse storjeno z namenom, ki ga zahteva Bog od vsakega dobrega dela. Sledi, da raba zakonke pravice ni nobena nesramnost, ni nobeno prostištvo, temveč je dejanje ljubo Bogu in je celo za nebo zaslužno. (Primerjaj F. Meyer — Plain Talks on Marriage.)

To je pravi katoliški pojem o zakonu in zakonskem razmerju. Spodobi se, da vsi katoliški zakonci v taki luči gledajo sedmi sv. zakrament, zakaj nič jih ne bo držalo bolj v vajetih lepega in čistega zakonskega življenja, pa tudi v veri, ljubezni in posvečenju kakor ravno taka zavest. Ali ni torej vredno, da posvetimo svete misli svetemu poklicu, ki ima svet značaj.

In tudi neporočeni.

Tisto o dvojni morali Cerkve, ki zakonskim vse dovoljuje, samskim pa vse prepoveduje, si pa kar zase ohranimo, ker le sebe v slabo luč postavljamo. Svojo vero, svojo pamet in svojo vest.

Bog nam je dal zapovedi. In če kdo, On ve, zakaj jih je dal. Radi slabosti človeške. Ne, da bi nam bile verige suženstva, temveč zato da nam pomagajo. Kakor ne boš rekel, sedma zapoved je neumnost, ker veš, da bi vse kradlo, če bi te zapovedi ne bilo v našem srcu od vekomaj zapisane, kakor ne boš rekel, peta zapoved je nespamet, ker veš, da bi se vse pobijalo, če bi je ne bilo. Ravnotako ne smeš reči: šesta in deveta zapoved sta bedarija, ker če bi njiju ne bilo, bi bila zemlja ena sama Sodoma in Gomora, drug drugemu bi življenje in družine kužili, nobene čistosti in dostojnosti bi več ne bilo.

LOVEC IN NJEGOVA ŽENA

(Ruska narodna.)

BIL je lovec, ki je imel dva psa. Neki dan se potika z njima po livadah in gozdih, iskaje divjačine. Dolgo se potika, nič ne vidi in ko se nagne dan na večer, naleti na takole čudo: gori panj, a v ognju sedi kača. In kača mu pravi: "Izvelci me, človek, iz ognja, iz požara, in napravim te srečnega: vedel boš vse, kar je na svetu, i kako žival govori i kako ptica poje."

"Rad bi ti pomagal, ali kako?" vpraša lovec kačo.

"Pomoli mi v ogenj samo konec palice in po njej izlezem."

Lovec stori tako in kača izide:

"Hvala ti človek! Sedaj boš razumel vse, kar kaka stvar govori; samo ne povej nikomur tega, zakaj če poveš — umrješ."

In zopet gre lovec, da poišče divjačino. Hodi, hodi, pa ga zaloti temna noč. "Domov mi je daleč," pomisli, "tu prenočim."

Zakuri ogenj, leže kraj njega zaeno s psoma in čuje, kako sta psa začela razgovor med sabo in kako drug drugega zoveta brata: "Brat," pravi eden, "nočuj ti z gospodarjem, jaz pa tečem brž domov; ni dobro, kajti malopridniki se pripravljajo na obiske."

"Pojdi z Bogom, brat!" odgovori drugi.

Zgodaj zjutraj se vrne pes od doma in reče onemu, ki je nočil v gozdu:

"Zdrav, brat!"

"Zdrav!"

"Je li vama noč srečno minila?"

"Prav dobro, hvala Bogu! A ti, brat, kako si prespal noč doma?"

"O, slabo! Pritečem domov, a gospodinja pravi: Vrag ga je prinesel brez gospodarja! In mi vrže ožgano skorjico kruha. Jaz jo poduham in duham, ali je ne začnem jesti. Ona pa pograbi grebljo in me jame natepati; vsa rebra mi je seštela. Ponoči, brat, pa pridejo malopridniki ter hočejo v žitnice in shrambe, a jaz začnem lajati in jih tako srdito napadem, da niso imeli kedaj misliti o tujem blagu, samo da so utegnili uiti celi in zdravi! Tako sem prečul vso noč."

Lovec posluša, kaj pes pripoveduje, in si

misli: "Čakaj, žena! Ko pridem domov, — ti že pokažem."

In glej, ko stopi v sobo, pozdravi: "Pozdravljena, gospodinja!"

"Pozdravljen, gospodar!"

"Ali je sinoči prišel pes domov?"

"Prišel."

"Ali si ga napasla?"

"Sem ga, srce moje! Dala sem mu celo skledo mleka in kruha sem mu nadrobila."

"Lažeš, stara coprnica! Dala si mu ožgano skorjico in z grebljo si ga pretepla."

Žena prizna, da je kriva, in navali na moža: "Povej, povej, prosim te, kako si vse to zvedel?"

"Ne morem," odgovori mož, "za živo glavo ne smem povedati."

"Oh, povej, dragi moj!"

"Božja resnica — ne morem!"

"Dej, povej, prijateljček moj!"

"Kakor komu povem, umrjem pri priči."

"E, kaj, samo povej, prezlati!"

Kaj hočeš z babo? In čeprav umrješ, samo ne prikrivaj.

"Pa dobro, daj mi belo srajco," reče mož. Dene nase belo srajco, leže v sprednji kot pod svete podobe, se pripravi dodobra na smrt in namerava povedati gospodnji zaresno živo in čisto resnico.

V tem pridejo v hišo kokoši, za njimi pa petelin, ki začne kljuvati zdaj eno zdaj drugo, govoreč: "Le čakajte, jaz vam pokažem! Nisem tak norec, kakršen je naš gospodar, ki še ene žene ne more ugnati! Jaz vas imam trideset in še več, pa vas vse nabijem, če me je volja!"

Ko lovec to začuje, da bi ga imele kokoši za norca, skoči s klopi, vzame palico in pripravi z njo ženo do pameti.

Žena se je unesla in ga ni nikdar več jezila s spraševanjem.

KO SE DUŠA POSLAVLJA ...

Z DRAVNIKI pravijo, da nastopi smrt, ko preneha življenje v človeškem telesu. Smrt nastopi, ko nima telo nobene mo-
žnosti, da bi vršilo svoje delo.

Bogoslovci pa uče, da nastopi smrt, ko se

duša loči od telesa, tedaj je trenutek smrti. Bog ni razodel ljudem kakšnega vidnega, nezmotljivega znaka, da bi bili popolnoma gotovi, kedaj se je ločila duša iz telesa.

Gotova stvar je zdaj, da ločitev duše od telesa ni v trenutku, ko človek preneha dihati ali preneha kri po telesu krožiti, tudi ne, ko bolnik ne more dati nobenega znamenja življenja. To so navadni znaki smrti, nikakor pa niso nepreklicno zanesljivi.

Zdravniki priznajo bolnike, ki so prišli k zavesti in življenju, ko so bili več ur navidezno mrtvi.

Nikakor ne moremo reči o njih, da so bili obujeni v življenje, njih duše se niso ločile od telesa v večnost in se potem povrnile in oživele telesa.

Pred nekaj leti so me poklicali nujno v hišo k vdovi, ki je bila popolnoma brez zavesti. Vstopivši v sobo mi zdravnik izjavi, da je mrtva. Žena je bila navidezno mrtva, pa jaz sem ji govoril kratke zdihljaje kesanja. Rekel sem ji, da sem tu jaz duhovnik in ji bom dal odvezo in poslednje pomaziljenje.

Žena, bivajoča v New Hampshire, še zdaj živi. K sreči je ta žena mogla dati malo znamenje življenja, ko je prišel pogrebnik po njeno truplo. Pozneje je povedala, da je slišala in razumela vsako besedo, ki sem ji jo tiho šepetal, predno sem ji podelil svete zakramente za umirajoče.

Drug slučaj je ravno rojeno dete. Zdravnik in bolničarka sta se trudila celo uro, da bi oživel dete. Jaz sem dete pogojno krstil. Pozneje sem se vrnil, ko me je poklicala mati. Vesel sem bil, iznenaden, da dete mirno spi poleg smejajoče se matere.

Nedavno so bili slučajji, da so navidezno mrtve pokopali, ker ni bilo pogrebnikov kakor so dandanes.

Neke prav vroče nedelje l. 1826 je imel mlad duhovnik govor pred veliko množico ljudstva v cerkvi južne Francije. Med govorom nenkrat izgubi zavest in pade. Neki navzoči zdravnik ga proglasi mrtvim, dasi ni bil. Vse je bilo pripravljeno za njegov pogreb. Pozneje je izjavil, da je bil pri zavesti, ko so ga pomerili za njegovo krsto. Povedal je, da je slišal, ko je škof in več duhovnikov molilo zanj "De profundis". Slišal je tudi glas svojega nepozabnega prijatelja med molečimi — in z nadčloveškim naporom je zaklical. Ta duhovnik je živel nato še 50 let in je postal sloveč kardinal Donnet v

Bordeaux. Sam je pripovedoval ta dogodek v senatu, ko so razpravljali o spremembi francoske pogrebne postave 40 let potem, ko je bil za mrtvega proglašen.

Veliko zanimanje je vzbudil v Evropi ta le novejši slučaj, kako je bil nekdo rešen, da ni bil pokopan prezgodaj. To se je zgodilo l. 1896. Nicefor Glycas, grški pravoslavni škof v Lesbos je v svojem 80. letu navidezno umrl. Po grškem obredu so ga oblekli kot škofa in pripeljali v katedralo v Methymi, kjer je ležal več dni in duhovniki so peli molitve za njegovo dušo. Drugo noč pa škof vstane iz krste v veliko začudenje navzočih in vpraša, kaj se godi.

Pri današnji proceduri pogrebnikov je popolnoma izključeno, da bi bil kdo pokopan navidezno mrtev.

V slučaju nagle smrti dovoljuje sveta Cerkve, da se takemu podeli pogojna odveza in sveto olje, četudi je že nekaj časa minulo po njegovem zadnjem izdihu, ker upa v njegovo možno rešitev po dejanju srčnega kesanja.

MATI SE SMEHLJA

Pet otrok sedi za mizo: to so deklice s trdimi kiticami in dečki z divjimi grivami. Oči se svetijo, lica so rdeča. Mati prinese kosilo na mizo. Glave se dvignejo, oči pogledajo v skledo.

"Le jejte!" pravi mati in vzame najmanjšega fantička v naročje. Na stežaj se odpirajo rdeča usteca.

Tišina je med jedci, le žlice žvenketajo mično melodijo. Z zdravim tekom srka petorica otrok toplo juho in požira mastne kose. Mati vsa srečna motri svojo deco.

"Zakaj pa ti ne ješ?" vpraša najstarejša deklica mater. Mati se smehlja, in otroci že vnaprej vedo, kaj bo mati odgovorila. Vsak dan pove isto: "Sem sita. Sem že v kuhinji jedla."

Njene oči gledajo v daljavo, nekam izven hiše. Pogled postane prazen. Vendar se kmalu povrne k otrokom in se spet razvedri.

"Ali je dobro?"

"Pa še kako!"

"Hvala Bogu!"

In noben otrok ne opazi množico gub in gubic krog materinih oči in ust. Nihče ne vidi utrujenih, izgaranih rok, osivelih las, sključe-

nega hrbta. Mogoče vse to vidijo, vendar tega ne opazijo. Saj so matere vse enake. Otroci občutijo le njih srce in najčistejšo ljubezen, kar je je na svetu.

Ko so nasičeni, ostane v skledi še malo jedi. Obrišejo si usteca in gredo.

"Kadar bom velik," pravi fantiček, "boš morala ti same potice jesti, veš, mama!" Mati se vedro zasmije.

"Ali se veselim! Da le ne boš pozabil! Saj mati izlahka prehrani pet otrok, a pet otrok ne more prehraniti ene matere!"

Za hipec je vse tiho za mizo, saj otroci tega ne razumejo. Potem pa veselo planejo ven in skačejo krog hiše. Le mati obsedi sama v sobi, in poje ostanek iz sklede.

Mahoma pride fantek, ki je obljubil potice, spet v sobo. Čelo mu je namršeno. Zaskrbi ga obljuba na potice. Široko se razkorači pred materjo in vpraša: "Ti, ali vsaka mati toliko poje?"

GRENKE RESNICE.

Nekatere uradne pisarne so kakor pokopališča; prav lahko bi se na vsaka vrata napisalo: Tukaj počiva gospod ta in ta.

*

Kaj je življenje? Življenje je tista neozdravljiva bolezen, za katero so vsi ljudje umrli in ki jo le tisti preživijo, ki se ne rode.

*

Nikar se nikoli ne trudi, da bi skrnil svojo neumnost. Ljudje ti bodo prej odpustili deset neumnih nego eno pametno.

*

Da človek ljudi spozna, mora z njimi občevati, da jih ljubi, jim mora dobro storiti; da jih pa more spoštovati, se jih mora izogibati.

*

Od nobene stvari še ni toliko ljudi zbolelo kakor od pitja na zdravje.

*

Resnica je kakor kopriva; kdor se je samo dotakne, ga opeče; kdor pa jo trdno in srčno prime, temu ne stori nič.

*

Čim več odvetnikov — daljši postopek; čim več zdravnikov — krajši postopek.

POUČLJIVE ZGODBICE

V tebajski puščavi v Egiptu je živel menih Dorotej. Po dnevu je zbiral kamenje ob morju in vsako leto je iz njega postavil eno hišo; prepustil jo je vselej ljudem, ki si niso mogli sami hiše sezidati. Ponoči pa je delal krove iz palmovega listja in si je s tem prislužil, kar je potreboval za živjež. Nikoli ni bilo videti, da bi se bil podal prostovoljno k počitku. Ko ga je nekaj nekdo vprašal, "Zakaj mučiš tako zelo svoje telo?" mu je odgovoril, "Ker bi sicer telo mene mučilo."

Sv. Katarina Sienska je starejšem pokorna opravljala vedno najnižja hišna opravila. Dasi ni imela časa za pobožne vaje, vendar je bila Bogu ljuba, ker je vse delala Bogu v čast. Njeno delo je bila molitev.

V cerkvenih zgodbah se bere o božjem služabniku Pomba, da je nekaj srečal posvetno plesalko, ki je bila zelo nečimerno napravljena. Sveti mož je začel zdihovati in se jokati. Njegov tovariš ga vpra-

ša, zakaj se tako joka. Božji služabnik mu odgovori: "Objekujem svojo dušno revščino; zakaj jaz si ne prizadevam tako skrbno, da bi bil Bogu všeč v vseh rečeh, kakor si ta ženska prizadeva, da bi dopadla posvetnim ljudem."

Neki puščavnik, Janez po imenu, je stregel dvanajst let bolnemu starčku. Opravljal je ta posel prav skrbno in spretno; pa starček mu za vse to še prijazne besede ni privoščil. Janez se pa tudi ni menil za to; delal je vse iz ljubezni do Boga. Prišel je pa čas, ko je starček umiral. Veliko puščavnikov je stalo krog njegove postelje. Ko so ga obiskali, tedaj je poklical ponižnega in postrežljivega strežnika k sebi in mu stiskajoč roko trikrat rekel: "Ostani z Bogom". S tem je hotel reči, "Tudi za naprej delaj vse iz ljubezni do Boga in le pri Bogu išči dopadenja, tolažbe in plačila." Potem ga je priporočil očetom, "To ni človek, to je angel; zakaj dvanajst let mi je stregel z radostjo in pridnostjo, četudi ves čas ni našel prijazne besede."

Sveti German je šel v Ravenno, da bi obiskal cesarja Valentinijana. Pred mestom Mila-

O TEM IN ONEM

Bogoslovci v Lemontu

nom so ga obsuli reveži in prosili miloščine. Škof vpraša dijakona, ki ga je spremljal, koliko denarja imata še. "Tri srebrnike," pravi dijakon. "Daj jih tem revežem," reče German. Dijakon se začudi in pravi: "Kaj? kako? s čim naj se potem preživimo?" "Bog bo poskrbel," zavrne svetnik. Dijakon pa je le deloma ubogal in je pridržal en tolar. Kmalu potem pride k njima poslanec mogočnega plemenitaša one pokrajine in prosi ponižno, da bi prišel svetnik k njegovemu gospodu, ki je bil nevarno bolan. Ako mu pa potni načrt tega nikakor ne dopušča, naj podpira bolnika vsaj s svojo molitvijo. Možu božjemu je bila ona pot najboljša, katera ga je vodila k izvrševanju dobrih del. Takoj se je tedaj napotil k oblastniku Leporu, tri dni je ostal pri njem in mu izprosil s svojo gorečo molitvijo zaželjeno zdravje. Plemenitaš je bil poln hvaležnosti in je zato podaril 200 tolarjev za pot. Svetnik jih izroči svojemu dijakonu z besedami: "Lepor bi bil dal 300 tolarjev, ko bi bil ti poprej bolj pokoren in bi dal vse tri tolarje revežem, kakor sem ti bil zapovedal." Bog je tu pokazal, kako hitro poplača miloščino.

Čez visoko goro sv. Bernarda v Švici je speljana cesta na Laško. Na tej gori traja zima osem mesecev in tudi v ostalih štirih mesecih zmrzuje vsako noč. Tukaj ne rastejo ne drevesa, ne trava, ne cvetlice; pač pa je tukaj večni sneg in led, kateri dela vrtove še bolj mrzle in divje. Pogosto nastanejo siloviti vrtinci, ki pregibljejo snežene sklade kakor valove, ter jih drve v neizmernih kosih v nižavo. Gorje mirnemu popotniku, ki se nahaja ob takem času na cesti. V tej neizmerni sneženi puščavi se izgubi sled pota; sam ne ve, kam bi se obrnil; mraz otrpne vse njegove ude. Vsaka stopinja se mu udira globokeje v sneg, katerega beloba mu jemlje vid, kakor mu oster veter ovira prosto dihanje. Obupna srčnost ga vzdržuje nekaj časa, pa kmalu ga zapuste moči in utrujen pade v sneg. Goste snežinke se usipljejo nanj, da bi mu pripravile še pred smrtjo mrzel grob. Tukaj pa rešitev ni več mogoča.

In vendar poslušajte, kaj je storila krščanska ljubezen! Pobožni puščavnik Bernard je postavil vrh gore samostan, čigar prebivalci so ločeni od vsega sveta in imajo nalogo izkazovati pomoč ubogim popotni-

kom. Če pada sneg ali pa če buče silni vetrovi, zvonijo redovniki neprestano, da bi pripeljal glas zvonov popotnike zopet na pravo pot. Drugi se razkrope na vse strani po gori, da vidijo, če preti komu nevarnost. Spremljajo jih veliki beli psi, kateri so izučeni, da neprestano lajajo in vohajo, če je kje kak človek. Če je tak ponesrečenec že tako omedlel, da komaj še sliši glas zvona ali klic dobrih puščavnikov, je vendarle njegova rešitev blizu. Naenkrat prileti v velikih skokih pes, vleže se na pol mrtvega, sope vanj, lize ga ter ogreva, pri tem delu pa z lajanjem vabi redovnike k sebi. Nesrečni potnik se zave, otiplje dobro žival ter najde na širokem vratnem traku stekleničico z okrepevalno tekočino, zavžije nekatere kapljice in polajšano mu je. Med tem pa že prihite za psom dobri menihi z vsakovrstnimi sredstvi; prineso ga v samostan. Tu mu z vso ljubeznivostjo postrežejo z gorko posteljo, s krepilnimi jedili, ako treba, tudi z zdravili. Ko se vreme zboljša, nadaljuje popotnik svojo pot.

Bogata plemenita gospa je svoje otroke vestno vzgojeva-

la; če je bilo treba, jih je tudi strogo kaznovala. Nekdaj je hotela svojega sina s palico kaznovati, kakor je zaslužil. Sin pa se je palice silno bal in je prosil mater, naj mu to kazen odpusti, ker gotovo nikdar več ne bo storil onega pogreška. Mati pelje otroka k podobi, ki je visela na steni. Predstavljal je poslednjo sodbo. "Glej, moj sin, pred Bogom bom moral odgovarjati, če sem te krščansko vzgojevala in če sem te kaznovala za storjene napake. Ali hočeš, naj bo tvoja mati enkrat pogubljen zastran tebe?" "Ne, mati, tega ne; vi ne smete biti kaznovani! Le natepite me; zaslužil sem, samo da vi ne bote pogubljeni."

Agatoklej je bil lončarjev sin. Odlikoval se je s srčnostjo in velikimi duševnimi darovi tako zelo, da je bil izvoljen za kralja. Tako visoko povzdignjen se pa ni nikoli sramoval svojih staršev in svojega nizkega stanu. Častil je svojega očeta in svoj prejšnji stan s tem, da je rabil pri obedu le lončeno posodo mesto zlate ali srebrne. Rekel je: "Po tem ravnanju naj se spozna, da je moj oče lončar in da sem jaz lončarjev sin."

1. Kaj je Bog napravil sedmi dan?

Učenec odgovori: "K maši je šel."

2.

Katehet vpraša, "Zakaj je kača skušala Evo najprej?"

Amerikanski učenec odgovori: "Ladies first!"

3.

"Adam je bil ustvarjen iz ila, Bog mu je vdihnil dušo" je

OKROGLE ZA ŽALOSTNE LJUDI

katehet govoril v šoli. Potem je spraševal: "Iz česa je Bog Adama ustvaril?"

Janez odgovori: "Iz ila." "Kaj se je potem zgodilo?"

"Dal ga je sušiti", odvrne Janez.

4.

Zakaj je Bog prej ptice ustvaril ko človeka?

Modri Janez razloži: "Zato, da je lahko štorcklja prinesla Adama in Evo."

5.

Kaj se je zgodilo po potopu sveta?

Kolekta je bila za poplavlence.

6.

Ali je bil golob, ki je prine-

sel vejo Noetu, ženskega ali moškega spola?

Odgovor, "Moškega. Če bi bil ženskega, ne bi bil mogel tako dolgo kljun držati."

7.

Kdo je bil prvi, ki je spoznal, da je zemlja okrogla?

Galileo? Ne. Kolumbus? Ne, Noe, ko je bil vinjen.

8.

Kaj je Bog napravil zadnji dan?

Janezek ne ve pravega odgovora. Učitelj hoče pomagati. "Na", mu odvrne, "kaj dela tvoj oče v nedeljo?" Janezek misli, tedaj odgovori, "Cel dan pije."

9.

Ena iz otroškega vrtca. Katehet je vprašal Nežiko: "Napravi križ!" Nežika je napravila križ — — "V imenu očeta in matere in sina. Amen."

10.

Otrok je vprašal svojo učiteljico: "Ali je res da v Lemontu ljudi jedo?" Sestra čudno pravi: "Zakaj vprašaš?" Odgovori: "Moja mama je brala v Ave Maria, da se frančiškani od romarjev živijo."

11.

Katehet vpraša otroka: "Zakaj si tako pozen?" Fantek jokaje odgovori: "Štorklja je prinesla bratca." Katehet se hudeje: "Dobro, dobro, glej da se to ne zgodi več."

Sestre pripravite škarje.

V Jamaica, L. I. se je zgodilo, da so se vozniki truckov pritožili na javne oblasti proti dobrim sestram. Pritožba se je glasila: Vozijo avtomobile in radi svojih širokih avb na glavni časih povzročijo zmedo na cesti, ker ne vidijo na strani. Svetska oblast je poslala pritožbo na cerkveno in škofje so odredili, da morajo sestre od svojih avb tri inče odrezati. Sestre, pripravite škarje, če bote hotele voziti avtomobile.

Bivšo sestro oprostili ječe.

Novi predsednik Mehike je oprostil bivšo nuno Sr. Imakulato Conception, ki jo je dal zloglasni Calles zapreti za dvajset let, ker je baje posredno vplivala na miselnost moralca generala Obregona. V ječi si je znala baje osvojiti srca vseh sojetnikov, tako, da so jokali ob njenem odhodu. Ker je imela samo začasne obljube, je bila prosta, da se je poročila.

Zanimivo cerkveno oznanilo.

Indijski misijonar je nabil na svoja cerkvena vrata sledečo za nas zelo zanimivo, a tudi

KRIŽEM KRALJESTVA KRIŽA

smešno oznanilo:

Predno prideš v cerkev, si umij noge v potoku pred cerkvijo, ali pa rabi vodno cev za to, ki je pred cerkvijo.

Pse pusti doma, če pa vseeno silijo za teboj, da ti pomagajo razširjati telesni smrad, ne bo di jezen, če jih bo katehist spodbil.

Nikar ne prinašaj darove riža, salate in kur na altar. Prostor za darove je ob strani na desni.

Pazi na svoje otroke. Kadar jih potreba sili, jih pelji ven. Če se jim kaj ponesreči, pa rabi slamo, ki je za to pripravljena.

Žene pokrivajte zgornje dele telesa, kadar pridete k obhajilu, otroka pa takrat imej na hrbtu ali pa ob strani, ne pred seboj.

Možje ne rabijo sraje pri maši. V obleki, ki jo nosite, ko greste na trg, lahko tudi pri-

dete častit Boga. Enako velja za žene.

Ne pljuvaj skozi okno in skozi vrata. Pojdi na konec verande in tam to opravi. Sicer si pa očistite grla, predno v cerkev pridite.

Če moraš svojim otrokom dajati riža med mašo, zato, da jih pomiriš, ko jokajo, bodi tako dober in ostani po maši, da za seboj posnažiš.

Če si iščeš prostora v cerkvi ali moraš med službo božjo ven iz cerkve, vendar pazi na noge svojega soseda, da ne bo toliko javkanja.

Rožnivenec imej v roki med prsti, ne krog vratu.

Kristus v Washingtonu.

Velik spomenik Kristusa, "Luč Sveta", bo postavljen v Washingtonu. Kampanja za ta spomenik je bilo delo katoliškega časopisa "Our Sunday Visitor".

Kip Kristusa, stoji 20 čevljev visoko in bo postavljen v dolbino belega zida, 90 čevljev visokega. Izdelan je iz bronu.

Čudežna rešitev.

London—Lt. Oxpring, zračni vojak je v govoru študentom

svoje šole pripovedoval, kako je nekega dne zadnji del njegovega aeroplana bil odstreljen. Spustiti se je moral na tla s padalom.

Nesreča nikdar ni sama; vsikdar pride v dvoje. Ko bi se bilo padalo moralo odpreti, so se vrvi zamotale. In to še ni bilo vse! Njegova leva noga se je zapletla v oprego. Začel sem moliti, da bi padel na kako drevo."

Božja previdnost je dobro zadela. Padel je na cel gozd.

Marija pomaga

Vojščak Jean Paul Desloges, kanadski zračni vojak, katerega aeroplan je bil sestreljen, pravi, da ga je nebeška Mati rešila smrti.

Ko se je oženil l. 1939, mu je nuna dala kip Marije, Večne Pomočnice, katerega je imel seboj, ko je šel na vojsko.

Ko je njegov aeroplan bil sestreljen, se je moral spustiti na tla s padalom. Tovariš W. B. Millar je vedel povedati, da je krogla zadela čelado, katero je Jean Paul Desloges imel na glavi; vseeno je čudovito ostal živ.

Laž

Vatikan je naznanil, da so govornice, katere so svetovni časopisi razširjali, češ, da je Stalin med božničnimi prazniki popustil od proti-verske gonje, lažnjive. Svetovni časopisi so oznanjali, da je Hitler bil posredovalec med Stalinom in papežem Pijem XII.

Azana umrl — spravljen z Bogom.

Škof Pierre-Marie Theas je naznanil, da se je Manuel Azana, bivši predsednik španske republike, v zadnjih trenutkih spravil s sv. cerkvijo.

Se pričinja . . .

Novicijati Sivih Nun Svetega Križa, pri Hurdmanovem Mostu blizu Ottawe, je bil dan v najem oddelku Nationalne Brambe. Vporabljen bo za bolnišnico vojakom.

Bog mora bežati

Londonski stolp je bil štirindvajset ur dom najsvetejšega Zakramenta. Zakrament prinesen iz cerkve, katero je bila v ognju, je bil izpostavljen na začasnem oltarju.

Romanje slepcev

Dva tisoč slepih mož je opravilo božjo pot v Saragosso, na Španskem v cerkvi Nuestra Senora del Pilar. Večji del so bili to možje, ki so oslepili v zadnji civilni vojski.

ZAKAJ JO ČASTIM IN LJUBIM

Zato ker je mati božja, najimenitnejša oseba celega človeškega rodu. Pravimo, Kristus je glava človeštva; Marija je pa srce, in kot srce oživlja celo mistično telo Kristusovo, cerkev.

Zato, ker je moja priprošnjica in zaradi tega, ker je prostovoljno prevzela službo kot Mati Boga. In ko je stala pod križem na Kalvariji, je tudi ona sodelovala s Kristusom s tem, ker je dala svojega sina v rešenje sveta.

Mnogo skolastikov uči, ko je Jezus umiral na križu in rekel: "Žena, poglej tvoj sin," je dal s tem svojo mater celemu svetu v osebi sv. Janeza in jo izročil za duševno mater vse-

mu človeštvu.

Tudi zato jo častim in ljubim, ker je kot moja in božja mati srednica med menoj in Bogom. Nobene milosti nisem dobil razen po Mariji."

Zato jo bom častil in ljubil vse dni življenja.

SVETNIKI UČIJO:

Sv. Avguštin: Malenkostna reč je le malenkostna reč, toda vztrajati v malenkostni reči, je pa velika reč.

Sv. Filip N.: Rana v Kristusovi strani je velika, toda če bi Bog ne držal svoje roke nad menoj, bi postala ta rana še večja.

Sv. Bernard: Težko je reči, kdo je večji krivec; tisti, ki napake drugih raznaša ali tisti, ki jih s takim veseljem poslušajo.

Sv. Ignacij L.: Dobro, ki ga Bogu ne moreš napraviti, ker je ne rabi, prav lahko opraviš za svojega bližnjega iz ljubezni do Boga.

Sv. Janez V.: Poznaš ljudi, ki nikdar ne molijo k Bogu, pa se jim vseeno dobro godi. Boj se zanje, zakaj slabo znamenje je. So že v življenju kedaj kaj dobrega storili, zdaj jim pa Bog že v življenju plačuje, v večnosti jim ne bo.

MISLI OB ČASOPISNIH NOVICAH

Sam Hopper iz Altoone v Alabami je postal zelo znan ko je vsako jutro šel na goro in

tam tako glasno molil, da ga je bilo slišati dve milji daleč; — in vendar se tiha molitev, ki prihaja iz srca, glasi prav v večnost.

Jožef Vandal, mestni delavec v North Carolini, je postavil hišo iz opeke, ki jo je pobral po ulicah, elijah in praznih lotih; — mi pa celo palačo v nebesih lahko postavimo, ako po cestah našega življenja nabiramo žrtve in jih darujemo Bogu.

Virgina Martin, stenografka iz Salt Lake City, v Utah, ima samo eno roko, pa je bila edina, ki je tipkala brez napak. Uči nas, da ne krivimo Boga, če nam ni dal več priprav za potovanje v solzni dolini.

Jacob Shappel, star osemindeset let, stanuje samo eno miljo daleč od mesta Griffin, Georgia, toda ne davno tega je obiskal mesto prvič v zadnjih sedemindvajsetih letih. Čudak? Kaj pa oni, ki stanujejo prav blizu cerkve in ne najdejo časa obiskati Najsvetejše več ko enkrat na teden?

Loren E. Slokum iz Faith, South Dakota, si je skopal graben v zemlji in tam že prebiva dvajset let. Mnogi so pa, ki živijo v jami svoje sebičnosti celo svoje življenje.

KDO? KAJ? KAKO? ZAKAJ?

Ali mora katoličan spolnevati svojo velikonočno dolžnost v svoji fari, ali zadostuje, če jo v kaki drugi fari spolnuje?

Po sedanji cerkveni postavi ni več treba, da katoličan spol-

nuje svojo velikonočno dolžnost v svoji fari; vendar je najboljša, če tako stori, da bo potem lahko župnik vedel, če je spolnil dolžnost, ali ne. Če pa kdo spolnuje svojo dolžnost v kaki drugi fari, mora povedati svojemu župniku.

Kaj pomenijo črke INRI in IHS?

Črke INRI so tiste, ki jih navadno vidimo na razpelih ali križih. So začetnice teh-le latinskih besed: Jesus Nazareneus, Rex Judaeorum (Jesus Nazareneec, kralj Judov). To je napis, ki ga je Pilat dal pribiti na križ, ko je bil ta križan. Črka I se v latinskem večkrat rabi mesto črke J; zato je napis INRI mesto JNRJ.

Črke IHS so pa grške črke. So prve tri črke imena: Jezus, v grškem jeziku.

Kdo je patron ali zaščitnik kmetov?

Patron kmetov ali farmarjev je sv. Jurij, mučenec, čigar praznik se obhaja 23. aprila.

Ali je treba poklekniti potem, ko prejmeš sv. obhajilo, preden greš nazaj k svojemu sedežu?

Ni nikjer nobena postava, ki to zapoveduje. Torej ko prejmeš sv. obhajilo, lahko se kar obrneš in greš naravnost nazaj k svojemu sedežu, ne da bi prej pokleknil. To je zato, ker imaš Kristusa s seboj. Vendar je boljše, da se vsak ravna po navadah v svoji cerkvi. Če torej poklekujejo v tvoji cerkvi, stori ti enako; če ne, tudi tebi ni treba.

Ali je duhovnikom zapovedano vsak dan maševati?

Nobena cerkvena postava ne zapoveduje duhovnikom vsak

dan maševati. Zapovedano je duhovnikom maševati vsaj parkrat na letu. Tako je splošna cerkvena postava. Toda škofje gledajo na to, da duhovniki mašujejo vsako nedeljo in ob zapovedanih praznikih. Tako ravnajo tudi redovni predstojniki glede svojih redovnih duhovnikov. Da pa duhovnik mašuje prav vsak dan, je zaradi pobožnosti, ne pa radi kake postave.

Se li sme maševati za nekatoličana?

Za nekatoličana se sme maševati, toda le privatno, tako da pohujšanje ne nastane med ljudstvom. Torej župnik ne bi ljudstvu oznanil take maše, razen v kakem posebnem slučaju, recimo za predsednika.

Če bi kdo pred sv. obhajilom samo malo vode pil ali samo malo jedel, ali bi se smrtno pregrešil, ali bi bilo to samo mali greh?

Je zmerom smrtni greh, če kdo kaj je ali pije pred sv. obhajilom, četudi samo prav malo je ali pije; to je, če vedoma to stori. Če kdo nehote ali nevede kaj je ali pije in gre potem vseeno k obhajilu, smrtno greši.

Kako dolgo smeš čakati, preden daš novorojeno dete krstiti?

Cerkev zahteva, da se vsak novorojen otrok da krstiti kakor hitro mogoče po rojstvu. To pa ne pomeni, da se mora otrok dati krstiti že takoj drugi dan. Zadostuje, če se krst vrši en teden ali pa celo dva tedna po rojstvu. Če bi pa kdo čakal kar en mesec ali več samo iz nemarnosti ali brezbržnosti, preden bi dal otroka krstiti, bi smrtno grešil. V vsa-

kem slučaju se morajo okoliščine upoštevati, ker nekateri starši ne morejo tako hitro duhovnika dobiti. Če radi okoliščin bi kedaj bilo treba odlašati krst čez en mesec, je boljše, če starši kar prosijo navadnega človeka, naj jim krsti otroka; potem ko dobijo duhovnika, bo on izvršil samo obrede v cerkvi.

Ali mora biti kelih ves iz zlata?

Ne; toda mora biti vsaj znotraj pozlačen. Navadno so kelih pozlačeni znotraj in zunanaj.

DVA ODLIČNA MOŽA

Franc Jožef Haydn, sin ubogega avstrijskega kolarja, obenem pa eden najodličnejših skladateljv vseh časov, je prišel v družbo prijateljev-komponistov, ki so se ravno razgovarjali, kako si olajšati duha, kadar si utrujen.

Eden je dejal: Kupica vina je najboljšo sredstvo za to.

Drugi je predlagal: dober sprehod.

Tretji je predlagal prijateljski razgovor.

“Kaj pa ti Haydn?” so vprašali njega, kaj misliš, ali kaj ti narediš, kadar si truden?”

Tedaj je Haydn odgovoril: “Prijatelji, jaz vzamem rožnivenec iz žepa. Ob premišljevanju nekaterih skrivnosti sem takoj spet bistrega duha.”

* * *

Znameniti katoliški general Francije, takoimenovani “Kralj Maroka”, Marcel Lyautey, je prišel v domačo luko ravno v

nedeljo zjutraj, krog, desete ure. Francoski višji vojni štab ga je prišel pozdravit. Naš general pa je imel ob vstopu v luko vse kaj drugega na mislih. Dejal je hladno, predno je mogel kdo med častnimi sprejemnimi odborniki govoriti:

“Cenjeni, oprostite, nedelja je, zadnji čas, da opravi svojo dolžnost. Ura je deset. K maši moram, da ne bom pozlen.”

In je pustil vse svoje francoske generale, nižje in višje, v luki ter odšel meni nič tebi nič, brez vsake ceremonije.

GLASOVI OD MARIJE POMAGAJ

Februarij je mesec katoliškega tiska.

Naročnik lista boš napravil veliko dobro delo za svoj list, če ta mesec vsaj svojo naročnino poravnaš, če že novega naročnika dobiti ne moreš, kar bi seveda bilo najlepše apostolsko delo. Zlasti, če skušaš dobiti naročnika za naš list.

List veš, kakšen namen ima. Prvi je ta, da vsak mesec prinese božji pozdrav duhovnega življenja v naše katoliške hiše. Drugi, da pridobi gmotne podpore študentom, ki si sami ne morejo pomagati naprej. Dva prelepa namena. Zasluži list, da jih že radi tega podpiraš.

Sebičnih namenov list sploh nima. Noben delavec pri Ave Mariji ni plačan, ne urednik, ne upravnik, ne delavci v uradu, kakor je to čestokrat pri drugih listih in naših časopisih, da ves dobiček uredniki in upravniki pobero.

Stroške imamo seveda še posebne v tem, ker moramo v Ameriki pošiljati posebnega brata naokrog po naselbinah. Vidiš te-le stroške nam boš prihranil, če nam ti sam pošlješ svojo naročnino. Ni treba torej reči: saj bo brat sam prišel pobirat, pošlji ti sam te borne denarce po pošti. Je tudi velika težava za brata hoditi od hiše do hiše, čeprav morda sam rad pride rojake obiskat. To naj bo torej tvoj sklep za mesec katoliškega tiska: poravnal bom takoj naročnino za Ave Marijo, ne da bi jim bilo treba me posebej dregat. Pa hvala ti.

*

Mesec februar — mesec katoliškega tiska. Ameriški Slovenec, naš dnevnik, slavi petdeseto obletnico življenja. Ave Marija mu želi vse dobro. Bog blagoslovi njegovo delo še za dobo 50 let. In naj bi bilo delo njegovo še bolj uspešno v letih, ki jih gleda pred seboj.

*

Naš zlatomašnik, P. Benigen se prav lepo zahvaljuje vsem obilnim prijateljem, ki so mu poslali čestitke, poslali tudi darove in se celo osebno udeležili zlate maše v Lemontu. Naj velja ta pismena zahvala vsem kot njegova osebna zahvala, ker mu je res nemogoče odgovoriti na stotine voščil iz vseh krajev. Poglejte pod kolono “Bog plačaj, dobrotniki”, koliko je teh imen in darov. Vsem bodi Bog plačnik. Vseh teh, ki so tamkaj zapisani, pa tudi vseh drugih svojih bivših faranov, tako v New Yorku, Johnstownu, kakor tudi v Detroitu se je spominjal pri svoji zlatobletniški maši pri Mariji Pomagaj na Ameriških Brezjah.

*

Hudo je obolel p. Hijacint Podgoršek, bivši župnik v New

Yorku. Nahaja se v bolnici v Detroitu. Priporočamo ga vsem njegovim znancem in duhovnikom v spomin pri molitvi in sv. maši.

*

P. Anzelm Murn se sicer še vedno nahaja v bolnici, pa bo menda res, kar je sam večkrat povedal, ko je bil še zdrav, da se mu je duša narobe obrnila, pravijo, da se bo še "izcajtal" tudi iz te bolezni, kot se je že iz premnogih. Bog daj.

*

Vsem, ki bi si še hoteli naročiti koledar, naznanjamo, da ga imamo še v zalogi nekaj sto komadov. Samo piši in prejel ga boš z obratno pošto. Isto velja glede "Spominjskih knjig". Od premnogih so prišle pritožbe, da knjige prejeli niso, dasi jim je bila obljubljena. Morda smo res tega ali onega prezrli, pri 3 tisočih imenih je to prav mogoče. Knjige imamo še v zalogi in bi se jih kar radi znebili, torej povej in ugodila ti bo uprava lista takoj.

*

Sv. Jožef ni zameril molitvi, ki je bila napisana v zadnji številki lista in nam je naklonil prvo dobrotnico za Marijin altar v osebi Mrs. Ane Boršnik iz Chicago. Darovala je deset dolarjev. Bog plačaj. Mrs. Ana Bonča je pa darovala dva dolarja za kip sv. Frančiška. Tudi njej povrni Bog. Dal sem napisati prošnjo sv. Jožefu tudi v tej številki. Pravijo, da je treba vsakega dobrodelca večkrat podregniti, posebno še sv. Jožefa, ki ima toliko dela na vse strani. Saj bi bilo komaj, da bi mu bil Bog dal milijon oči. Skoraj v vsakem katoliškem listu najdeš prošnje njemu naslovljene. Pa še nas ne pozabi, sv. Jožef. Bodi vsaj po-

lovico tako dober kot si bil v lańskem letu.

*

Komaj se je leto končalo, že gledamo z novimi načrti v prihodnje leto. Nabavili smo si novi traktor, stari je bil že iz ruda. Traktor ima najmodernejše priprave, take, ki bodo nadomestili konje. Postali smo torej tako moderni, da imamo popolnoma zmehanizirano farmo. Milo je bilo gledati, kako se je naš starček Matija Pleše poslavljaj od svojih starih prijateljev konjičkov. Svet je narobe — je dejal. "Letos sem si moral brado odrezati" — Matijček je namreč brado nosil, dokler ni hudomušen sobrat mu sporočil, da je želja čikaškega škofa, da si jo odstriže in je kot pokoren katoličan to storil. Kaj hočete, ko škof rečejo. Na, sedaj mu še najboljše prijatelje vzamejo, konjičke. Narobe je svet.

*

V novem letu si bo treba omisliti nov zvonik za zvonove. Postavili ga bomo kam pod hraste blizu samostana. Stari samostan je že skoraj pri tleh; ker je bil les že bolj trhel in bi bilo treba mnogo popravil, smo sklenili, da stari samostan in cerkvico spravimo vkraj. Novinca pod vodstvom p. Andreja prav pridno luščita deske in ružita žeblice iz njih. Tako bo šel zadnji spomin stare stavbe. Mnogo romarjev nam je na srce pihalo, naj stavbo ohranimo, toda, če bi vedeli, da se je že na deset strani nagibala, bi nam dali prav. Edina težava pri tem podiranju je stari bojler, ki je pa šele sedem let star. Upamo, da se katera cerkev, ki bojler potrebuje, oglasi in ga kupi od nas. Porabni les bomo še porabili, ko bomo postavili nove staje za živino gori-

kje za novim samostanom. Nekaj našega lesa je porabil bližnji rojak Medjimurec John Fras, ki si je iz starih desak prav lepo hišo napravil.

*

Zahvaljujemo se Mrs. Agnes Ferencak za vse altarne prte in drugo altarno perilo, ki ga nam je poslala.

Bog plačaj, dobrotniki.

ZA LIST AVE MARIA — Po \$6: F. Cimperman. — Po \$5: N. N. — Po \$3: M. Vidmar, G. Debevc. — Po \$2.50: J. Turk. — Po \$2.25: G. Drasler. — Po \$2: C. Jeglich. — Po \$1.50: M. Jarnevich. — Po \$1.25: M. Ostanek. — Po \$1: Mrs. J. Grdina, Mrs. J. Telban, Mrs. M. Jakopic, T. Umek, M. Bulich, J. Leskovitz, M. Papes, J. Leskovitz. — Po 50c: H. Stutz, J. Samich, J. Pintar, F. Oblak, A. Mozina.

ZA KRUH SV. ANTONA — Po \$5: N. N. — Po 50c: M. Bulich.

ZA SAMOSTAN — Po \$25: J. Dobrave. — Po \$10: F. Habijan, Mrs. J. Kascek, A. Grdina, John Sever. — Po \$5: A. Bogolin. — Po \$2: F. Marolt, L. Terskan, Mrs. Anzelc. — Po \$1.50: Mrs. J. Rogel. — Po \$1: F. Zbasnik, A. Perusek, F. Bambich.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ — Po \$2: V. Krajic. — Po \$1.50: M. Krasevec. — Po \$1: A. Anzur, A. Pozun, Mrs. J. Azmen, Mrs. J. Budon, Mrs. M. Sxerl, A. Veselich, M. Jerikovskiy, J. Pucel, T. Sulzer, J. Cimperman, G. Zeman, M. Pangre, Mrs. J. Kascek, Mrs. Sustarsic, R. Korn, M. Swan. — Po 50c: M. Bulich, J. Jeglich, I. Majnik, M. Kasel, A. Skender, B. Stegars, M. Skubic, A. Hribar, A. Zaubi, Mrs. Tercek, A. Skolaris, H. Kushlan, I. Rezek, M. Spental. — Po 20c: F. Ulchar. — Po 12c: M. Sodec.

ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA — Po \$20: John Habian. — Po \$12: Rev. Rudolph Potocnik. — Po \$10: Mrs. J. Azman, R. Usnik, C. Judnich, C. Kren, J. Kren, J. Jaksha. — Po \$2: M. Papes, F. Papes. — Po \$1.00: U. Simonie, M. Legan, R. Koletto.

SVETE MAŠE — Po \$8: Mr. Adamich. — Po \$5: N. N., M. Pangre, N. N., Mrs. B. Karlinger. — Po \$3: Mrs. J. Budon, M. Krasevec, M. Kozjan, I. Majnik, T. Legat, N. N., Mrs. Rački. — Po \$2.50: Mrs. Starman, R.

Krall, M. Brezar, M. Kuhar. — Po \$2: Mrs. F. Kramasich, J. Mohar, Mrs. Jalovec, Mrs. M. Bradach, M. Sodec, J. Mravintz, B. Stergar, F. Pirman, Mrs. Planinšek, M. Kučič, E. Lončarič, J. Hrovat, Mrs. K. Krapec, N. N., N. N. — Po \$1.50: Mrs. M. Jakopic, L. Petach. — Po \$1: Mrs. Sluga, Mrs. Prah, Mrs. Starman, Mrs. Zlogar, H. Stutts, J. Mohar, A. Kržan, T. Umek, A. Slanc, A. Veselich, T. Sulzer, M. Puncar, E. Ule, A. Sajovic, A. Markoja, J. Pintar, A. Skendar, P. Panijan, F. Tomsic, Mrs. Kostelec, J. Nosan, J. Zupančič, M. Pluth, I. Rezek, A. Kolšek, J. Mihele, A. Zagore, J. Paulin, M. Simonisek, M. Fajfer, N. N., F. Segalle, A. Oklesen, J. Sodja, B. Omahne, Mrs. A. Boncha.

ZA TABERNAKELJ — Po \$7.50: M. Papesh. — Po \$3: Mrs. Starman. — Po \$1: M. Bluth.

ZA BARAGOV SPOMINEK: Josephine Perusek, Clev. \$1; druž. Jelencich, Chicago \$5; Dolar Jos., Danbury, Conn. \$5; Schier H. Mrs., Danbury \$5.

Zahvaljujejo se Bogu, Presv. Srcu Jezusovemu, Materi Božji, Mariji Pomagaj, Materi Mariji, Pomoč. Kristjanov, Mariji sedem žalosti, Sv. Jožefu, Sv. Antonu, Frideriku Baragi za pridobljene milosti:

G. Debevc, Johnstown, Pa.; E. Lončarič, Milwaukee, Wis.; A. Veselich, Pittsburgh, Pa.; F. Cimperman, Cleveland, O.; M. Ostanek, Cleveland, O.; A. Sajovic, Cleveland, O.; Mrs. J. Grdina, I. Umek, Mrs. M. Jakopic.

Darovi za zlato mašo P. Benigna in za kip sv. Franciška

CHICAGO, ILL. — F. Starman \$2, druž. Puhek \$4, A. Gregorich \$5, F. Cvenk \$2, Mrs. M. Dolmovich \$1, Mrs. Blaj \$2, druž. A. Jelencich \$5, druž. J. K. Osterman \$1, Mrs. A. Bostec \$2, A. Kozjek \$1, F. Ogrin \$2, Mr. & Mrs. Densa \$5, J. Jerich \$2, M. Foys Sr. \$5, J. M. Sever \$5, druž. M. Kregul \$2, druž. J. Starc \$5, M. Kremesec \$5, Mrs. Ferenčak \$2, L. Mladic \$2, A. Bogolin Sr. \$5, Mr. & Mrs. J. Oblak \$2, Mrs. J. Kranjc \$2, Društvo Najsv. Imena \$10, J. & J. Masich \$5, M. Trinko Jr. \$5, F. Zupan \$1, Miss A. Mohar \$5, J. Mlakar \$2, M. Simec \$5, F. Schiffler \$2, M.

Grill \$2, Mrs. Sinkovec \$1, J. Perko \$1, K. Kahover \$2, M. Klazinski 50c, Mrs. Zorko \$2.

BERWYN, ILL.—L. Košnik \$5, Mr. & Mrs. F. Brežar \$1.

ARGO, ILL.—Mr. & Mrs. J. Poljak \$2, Mrs. F. Jalovec \$5, druž. Zakovich \$1.50.

SO. CHICAGO, ILL.—M. Laurencich \$1.

LOCKPORT, ILL.—A. Barry \$5.

WAUKEGAN, ILL.—M. Ivanetic & A. Belec \$4, J. Gregorka \$8.

LA SALLE, ILL.—Mrs. J. Rogel \$1.00.

OTTAWA, ILL.—U. Koaric \$5.

JOLIET, ILL.—J. Slapnicher \$15, A. Hochevar \$1, M. Kramaršič \$2, Mr. & Mrs. C. & J. Buchar \$2, Mr. & Mrs. Terlep \$1, M. Mahkovec \$5, Mr. & Mrs. F. Papesh \$4, Mr. & Mrs. M. Hochevar \$1, Mrs. J. Omotta \$1, J. Muhich \$1, F. Dornik \$2, J. Vidic \$1, T. Erjavec \$1, M. Bluth \$2, Mrs. M. Pleše \$2, J. Muhič \$2, I. Russ \$1, M. Smrekar \$1.

AURORA, ILL.—M. Fajfar 50c.

CLEVELAND, O.—T. Narobe \$5, T. Kodolja \$2, M. Smrekar \$5, A. Pavli \$5, Mr. & Mrs. F. Gabrenja \$2, A. Kness \$2, F. Jenko \$2, Mrs. Cook \$2, Mrs. Kocin \$1, Mrs. Barbis \$1, Mrs. Mivsek \$1, Mr. Rakar \$1, Mr. C. Tercek 50c, Mrs. Malovrh 50c, Mrs. M. Kogovšek \$2, I. Kozel \$1, M. Flajnik \$2.

LORAIN, O.—A. Pogachar \$2.

EUCLID, O.—J. Intihar \$1.

STRUTHERS, O.—F. Pogačnik \$2.

JOHNSTOWN, PA. — A. Urban \$5, A. Tomec \$1, druž. M. Klucevšek \$1.00.

OLYPHANT, PA.—Mary Zore \$1.
STELTON, PA.—Druž. L. Zlogar \$5.

AMBRIDGE, PA.—M. Pavlesic \$2.

BETHLEHEM, PA.—Mr. & Mrs. M. Rogan \$5, Rev. Irenej \$5.

PITTSBURGH, PA.—Rev. P. Dominik \$5, J. Golobic \$5, F. Lukek & K. Neralich \$2, Mrs. M. Cadonich \$1, Mrs. M. Berdik \$1, Mrs. T. Laurich \$1, Mrs. M. Gorup \$1.

KANSAS CITY, KANS.—B. Malnar \$5.

CHERYVALE, KANS.—Stepanich \$2.00.

FREDONIA, KAN.—Mrs. J. Bambeih \$1.

NEW YORK, N. Y.—A. Glatz \$2, H. Nachtigal \$2, Ch. F. Zajc \$5, C. Remeč \$5, K. & C. Pfeifer \$2, F. Snyder \$2.

BROOKLYN, N. Y.—F. Balantich

\$2, druž. F. Zajc \$2, Mrs. A. Zorman \$2.

MASPETH, N. Y.—F. & M. Keršmanec \$5.

GLENDAL, N. Y.—R. & J. Habjan \$5, druž. Bučar \$5, M. V. Zalokar \$2.

LITTLE FALLS, N. Y.—Mrs. Petkovšek \$1.

BUTTE, MONT.—Mrs. Rolih in sinovi \$5.

DANBURY, CONN. — H. Schier \$10.

EVELETH, MINN.—A. Nemgar \$1.

SARTELL, MINN.—J. Burgstaler \$1.

COLOMA, MICH.—J. Mohar \$5.
SHEBOYGAN, WIS.—J. Udovich \$2.00.

MILWAUKEE, WIS.—L. Gregorčič \$5, druž. S. Mohorko \$6.

WILLARD, WIS.—F. Perovšek \$2.
THOMAS, W. VA.—J. Lahajnar \$2.00.

WHITING, IND.—Mrs. Klucsyaki 50c, K. Triller \$1.

McKINLEY, MINN.—M. Hegler 50c, K. Rudman 50c.

IN ŠE MNOGI, KI NISO HOTELI DATI IMENA.

UREDNIKOVA POŠTA

Vsem, ki so meni in upravniku voščili srečno novo leto, najlepša zahvala. Da bi bilo toliko zanimivih pisem za leto poštarsko malho, bi rekel: dvakrat hvala. Pa ni pošte in je ni. Zdaj vem, kar sem sam že prej sumil, da sta oba poštarja pred menoj, tako p. Ambrožič, kakor br. Akurzij, pisma sama sestavljala. To se pa meni čudno zdi. Čutil bi se kakor da sem v koži onega človeka, ki so o njem govorili, da je bil od silne vase zaljubljen, tako zaljubljen, da je sam sebi dvakrat, trikrat na dan pisal . . . Tudi se nič ne strinjam z pismi, ki vedno le o Lemontu govore.

Ljudje, ki preveč hvalijo, nimajo odkritega srca. — Kakor sem zadnjič povdarjal, papir je predrag (ena stran lista je deset dolarjev — samo tiskarski strošek, kje je še pošta? —) Torej velja dvakrat: Klobas, posebno kranjskih — urednik je Štajerc — ne bomo v desetdolarski papir zavijali. Imam vseeno nekaj pisem tudi to pot.

A. K., Chicago.

Kolca se ji še po zlati maši, ki se je je udeležila v Lemon-tu. Prosi, da ne bi šla naslednja pesem v koš: Vse sorte zdravice, po svetu gredo, vsem drugim zdravicam pa ta-le gre-djo. Zahvalimo Marijo Devico, ker sprosila je vince. Marija prosila je za tiste ljudi, ki v Kani Galileji so na ohceti bli. Tud naša družba je vesela, ve-selega srca, ker mašnika zlate-ga med sabo ima. Kaj bi ne bila vesela družba naša, ko se z zlatomašnikom ponaša. Živel zlatomašnik dokler ne pride diamantni jubilej, naj mu Bog da, da bo ostal zdrav, čil in ve-sel kot je bil doslej.

A. P., Price, Utah.

Dajte no poslat svojo za-hvalo A. Slovencu. Zahvale Bogu že priobčimo v našem li-stu, zahvalo kuharicam in dru-gim dobrotnikom pa ne. Kakor ste že mnogokdaj brala, se ta-ke zahvale nahajajo v Ameri-kanskem Slovencu, pa še tam listu in uredniku samo sramoto delajo. Saj ste se menda osebno zahvalili svojim dobrotni-kom. Če so Vam te dobrote de-lili le zato, da bi sebi ime dali, pa niso vredni, da bi Vi od njih darove sprejemali. Nazaj jih pošljite.

F. C., New York.

Zlato pravilo krščanskega življenja je bilo in bo ostalo: Kar človek vidi, veruje le po-lovico, kar človek sliši, pa sploh ne sme verovati. Kdor v življe-nju vedno druge po zobeh vla-či, njega bodo hudiči ob smrti ni uri po svojih vilah vlačili in metali, drug do drugega, do-kler ne bo priletel, kamor vsi klepetači, opravljajući in obre-kovavci spadajo.

G. B., Chicago.

Nisem poslal Slovencu, kot ste me prosili. Takih člankov Vam noben list ne bo priobčil, ker je pismo žaljivo. Vedno bolj se bližamo tudi v čase, ko bo treba bolj previdno govori-ti in pisati tako o predsedniku kot o vladi, tako o državnih stvareh kakor tudi o vseh vla-dajočih, ki so meni ljubi ali ne-ljubi. Svetoval bi Vam, bodite bolj previdni, da si ne bote ke-daj pa kaki kajhi neprevidnost hladili.

R. C., Pittsburgh.

Že dolgo je tega, kar sem obljubila, da bom popisala ču-dovito zgodbo, ki se mi je pri-petila po Marijini priprošnji. Ko sem prihajala l. 1927 nazaj v Ameriko, je bil strašen vihar na morju, tako da se je vse lo-milo in pokalo, še brezbožni mornarji so na kolena padali in molili k Bogu, tudi jaz sem se obrnila za pomoč k trsatski Materi božji in res sem bila u-slišana, morje se je poleglo in srečno smo dospeli na svoj cilj.

A. R., Cleveland.

“Ali bi hoteli v A. M. več-krat še take originalne članke priobčevati kot ste jih nekaj-krati, itd.”.

Lepo rečeno. Kaj ko bi jih Vi, g. profesor, napisali. Kako

bi bilo ljudstvo veselo, ko bi iz Vašega duha privrelo bogatstvo novih misli in novih hrepenenj.

P. K., Chicago.

“Januarske številke sem bil vesel. Samo dajte še kaj slik notri.”

Slike stanejo, gospod. Upam, da si ne predstavljate delo z slikami v listu kot si ga je pred-stavljala neka mamica pred le-ti. Hotela je fotografijo svoje družine v koledarju. Pa slike ni bilo. Ogenj je bil v strehi, ogenj nad urednikom. Urednik je razložil: slike stanejo, pošljite denar. Žena pa huda: denar? Kaj Vam nisem že fo-tografije poslala. Fotografije seveda kar “precopravo” na papir. . .

NA GRIČKU ASIZIJ

Gotovo se je že mnogo ro-jakov odločilo, da 30. maja ne bodo nikjer drugje kot v Le-montu pri sestrah. Ta dan bo namreč naš čikaški nadškof slovesno blagoslovil naš novi dom.

Rade bi vam že podale sliko, pa se je pokvarila, zato boste morali še počakati, da dobimo boljše. Kontraktorji govore, da bo vse delo gotovo okrog pr-vega marca. Seveda stavba pa še daleč ne bo dovršena. Mo-goče bo še kdo hotel pomagati pri opremljenju Božje hiše in našega stanovanja, kakor n. pr. kupiti eno postajo križevega pota, prispevati za obhajilno mizo, tabernakelj, oltar, sveč-nike, ali pa opremiti eno sobo. Ena dobra žena se je že sama zmisllila ter poslala deset do-

larjev za tabernakelj, gotovo jo bo še kdo posnemal.

Vaša imena, dragi dobrotniki, so vsa zabeležena v naši samostanski kroniki in samostanska družina se vas bo spominjala v vsakdanjih molitvah, zlasti pa še ob prvih nedeljah meseca, ko imamo skoraj celodnevno češčenje presvetega Rešnjega Telesa. Na tem mestu se še posebej zahvalimo Rev. M. Kebe za lep dar in prijazno priporočilo v cerkvi, enako tudi Rev. Albertu Žagar za priporočilo v cerkvi. Prav poseben Bog plačaj Mrs. Gorup, Mrs. Vuketič, Mrs. Pipič in Mrs. Gubič za usluge. Mala Jean Trebec je darovala vse svoje premoženje 20 centov in Mary in Rose Horvatič so se odrekle žvačenju, da sta darovale 33 centov. Naj vas ljubi Bog vse blagoslovi.

Nekaj imen priobčimo, druga pa pridejo na vrsto drugič.

PITTSBURG, MILLVALE, ETNA—

Po \$100.00: Rev. Matthew Kebe.

Po \$10: Mrs. Anna Soloman, društvo Marije Sedem žalosti,

Po \$7: Neimenovana.

Po \$5: Joseph Koss, Johanna Lulek, Josephine Gold, Christina Klobučar, Mary Coholich, John Klobučar, Frank Hudak, John Dečman, John Majetič, Nick Fabac, Frances Ladashich, Josephine Završek, Miss Mary Dallas, George Veselič, Agnes Simonich, društvo Marije Device, št. 50, KSKJ.

Po \$3.65: Društvo Sv. Roka.

Po \$3.00: Dr. J. J. Boltey, Michael Zugel, Michael Koss, Ross Jazbinšek, Mary Saffer, Matt Pavlakovich, Matthew Bogel, Mike Maradin, Stanley Johovič.

Po -2.25: Ignac Grabljavac.

Po \$2.00: Anton Habjan, Barbara Kirin, Mary Gorup, Barbara Vrbaneč, Terezija Laurič, Nikola Zunič, Thomas Garasich, John Šimšič, Mr. Zinser, Philip Labuš, Agnes Klobučar, Frank Cvetich, Mrs. C. Stampahar, Joseph Šneller, Barbara Gaspar, Frank Peklaj, Tomo Katusin, John Jurgelj, Frank Rogina, Mrs. Rogina, Miss Rose Podvasnik, Avgust Brezo-

vich, Jure Malnar, Joseph Delac, Anna Stiglitz, Anton Stiglitz, Joseph Kovačič, Leopold Papež, Anna Vitunjac, Mary Mikuš, John Fabac, John Vukitz, Johanna Erлах, Jakob Nagode, Mary Bosiljavac, Nick Maradin, Anna Iiskra, Anton Veselič, Nikola Starešinič.

Po \$1.50: Joseph Kobe, Catherine Protolipac, Louis Maradin, Apolonia Goyak, Tony Jakovac, Mary Rihter, Katarina Butala, Joe Spelič.

Po \$1.25: Jennie Mihelič, Helen Palajska.

Po \$1.05: Jela Sudetich.

Po \$1.00: Josephine Fabec, Matt Rogina, Frank Pečman, William Antloger, Tony Pugel, Rozalia Boyanc, Johana Dekleva, Leopolda Fabec, Anthony Gorup, George Sumič, Frank Kresse, Josephine Levar, Mary Golobich, John Golobich, Anton Seles, Frank Suhadolnik, Anna Fabac, Charles Žigon, Joe Žigon, Matt Bolkovac, Mary Kompare, Josephine Ostroska, Alfred Strozinski, Anna Varuha, Agnes Gorišek, John Smrekar, Michael Jaketich, John Dekleva, Anton Simon, Peter Živič, Mary Balkovec, Elizabeth Miller, Mary L. Bodack, Anna Hudak, Matt Brozonich, Zora Delač, Frank Trempaš, Marko Frankovich, Joseph Gunja, Aloysius Strugel, Frank Benec, Joseph Lokar, Anna Stampehar, John Flajnik, Albert Ladešič, Steve Rodman, Rozalija Fisher, Anna Jugovič, Anna Sover, Helen Spehar, Nick Ivanosich, Mary Kobal, Martin Gazvoda, Mary Sutey, John Cestnik, Anna Tomac, Mike Canjar, Mike Vidina, George Starešinič, Mary Dekleva, Mary Čadonich, Barbara Flajnik, Matt Kunich, George Bubash, Mrs. Sadar, Barbara Bahorich, Mrs. Ogrizek, Mrs. Tom Johovic, Louis Trontel, Nick Starešinič, John Jevnikar, Frances Vidina, Peter Krotec, Louis Heinricher, Mary Bizjak, Mary Basel, Mrs. Griltz, Peter Trebec, Mary Koge, Louis Hall, Dr. Ralph Fabian, Mrs. Klun, Frank Zbašnik, Joseph Flajnik, John Rogina, Julia Živčič, Henry Jevnikar, Mary Gasparich, Mary Kogovšek, Albert Suhadolnik, Matt Radinovich, Frances Progar, Frances Valenčič, Steve Senjan, Mary Kust, Barbara Dolinar, George Mikulan, Barbara Jagich, Mrs. Hajdenio, Frances Skundrich, Katarina Culjak, Matija Herlevich, Barbara Ivankovich, Slavko Lovrenčič, Steve Radočaj, Barbara Cvetetich, Helen Vuketich, Mary Fabac, Frances Cvetnich,

Helen Colnar, John Filetich, Simon Petricic, Blaž Kekich, Katarina Drgar, Agnes Luke, Steve Pupich, Marko Stojkovich, Loretta Lesterich, Veronika Stunja, Frances Martinkovich, Anna Habajac, Mary Poslušnik, Mary Barkovich, Vinko Delač, Peter Živic, Frank Ribic, Joseph Dupin, Katherine Pusatere, Frank Mance, Rose Skrinarich, Magdeline Subasich, Joseph Zaborski, Mike Sambol, Barbara Kovač, Anna Klasnič, George Bajec, Josephine Stosich, Katherine Brose, Anna Bolf, Josephine Librich, Mrs. Schutte, Helen Kisich, Katarina Mačecevich, Magdalene Vidina, Charles Lawniczak, B. E. Hareuski, Mary Crnkovich, Klara Pipich, Mary Cvetich, Frank Dragina, Josephine Mance, Anna Jakovac, Frank Moguš, Matt Moguš, Katarina Janderlich, Helen Kobetich, Mary Srsich, Mrs. Ulakovich, Anna Bubanovich, Mrs. Stempar, Mrs. Zovko, Matt Frketich, Anna Bietk Sirsnovich, Anna Mavračich, Barbara Volarich, Mike Horvath, Steve Barich, Anna Cunich, Katarina Poslužni, Ignac Rudar, James Ashton, Tom Novačič, Paul Bubanovich, Mrs. Bohorich, George Marlovich, Susan Poštek, Anna Relic, John Relic, Caroline Lenigen, Katarina Grubiša, Katarina Čizmasija, Frances Rožich, Mary Habetler, Steve Fučič, George Fučich, Bara Pucel, Mary Erjavec, Mary Krotec, Frank Ferenčak, Anna Jonich, Rose Erdaljac.

(Dalje prih.)

KANSAS CITY, KANS.—

Po \$25.00: Mothers Society, St. John's Parish.

MANCHESTER, PA.—

Po \$2: Mrs. Luksič.

Po \$1: Mrs. Car, Mrs. Muič, Mrs. Lisac, Mrs. Bedekovič, Mrs. Turkovac, McKeefery, Mrs. Križmanič, Mrs. Novosel, Mrs. Samovojska, Kazimir Salabay, Mrs. Capel, Mrs. Jelatič, Mr. & Mrs. Bunčič, Mr. Milcic, Mr. Šegina, Mr. Holjevic, Mr. Novosel, Julia Majetic, William Spolar, Steve Koren, Nick Bubash, Steve Pukanic, Barbara Poslek, Mrs. Turk, Frank Hujak, Nick Koren, Mirko Spolar.

Po 50c: Mrs. Samarin, Mrs. Samovojska, Mrs. Mihajlovič, Mrs. Gospodarič, Mrs. Samroski, Mrs. Bursič, Mrs. Kompart, Ignac Zvonar, Nick Radetic, Sitko Rožman, Roko Popovic, Tomo Belinak, Mrs. Laskar.

McKEES ROCK, PA.—

Po \$25: Rev. J. Vrhunec.

Po \$2: Mrs. Muselini, Mrs. Sepac.

JUNIOR'S FRIEND

MAIL BAG

Dear Juniors' Friend,

As you see by the heading of my letter (Mt. Assisi), I have reached my destination. My happiness upon this event cannot be put into words. I am happier here than I ever was before in any other place.

I found Josephine Lindic awaiting me. She is another one of your Juniors and a girl from Newburgh, as I am . . . Everything in Lemont was new to me. I found our Grotto most magnificent. The Stations and Mount Olive seem so real! Soon after I came we made several visits here and each one was more beautiful than the last.

Convent life is so peaceful and easy. Like every state, this too, has its crosses, but knowing they are sent by Christ with His love, they become simple. If every girl realized this, there would be many more aspirants.

Vickie wrote to me several times—always writing of the parish and the new church. I shall always remember our church as it was when I left—we were having Forty Hours Devotion then. It seems like yesterday, and yet it will be three months soon.

Yours truly in Christ,

Josephine Hrvatin (Mount Assisi)

I am hoping you are not too shocked, seeing that I finally wrote to you. As for that certain penance, I have been saying it right along.

How are you, Juniors? May you have many more fillings in your Corner this coming year! I know that there will be many Juniors who will make New Year's resolutions to that effect. I won't forget to say a prayer for you also, that you may be successful in all your work this new year.

Yours in Christ,

Josephine Lindic (Mount Assisi)

I'm trying to forget the letter I wrote a few years ago. (Of course I felt heartily ashamed). I will attempt to write a short note to redeem myself.

Since then, I have become one of your neighbors by entering the Franciscan Convent at Lemont and joining Josephine Lindic. Later we were joined by Josephine Hrvatin. Don't you think Cleveland is pretty well represented for the time being? (I sure do!) As you probably remember, I am from St. Vitus. Just recently

one of our boys entered St. Mary's Seminary here in Lemont.

Sincerely in Christ,

Anne Ujcic (Mount Assisi)

I thank you for the very beautiful Christmas Card you sent me. Rosemary wishes to thank you also, for the little Infant Jesus. She was sick for Christmas but is better now (happy to hear the good news.) When I wrote the last letter, I stated that I wanted to receive a letter from you. (I heard you the first time.) It was not until after I mailed it that I realized how busy you were. So, I will be expecting a letter next Spring huh? (Not that long. Maybe?)

Yours truly,

Pauline Rosa (Detroit, Mich.)

This is my first letter to the A. M. My mother had been taking it for over eighteen years. The first thing I'll do is introduce myself. Born on December 31, 1926 I am therefore thirteen years old. They say that I'm very small for my age even though I am four feet and nine inches tall. I go to St. Joseph's School and am in the eighth grade. You'll never find a teacher as well as Sr. Mary Petronette; she is good at everything. No pets—"all are equal to me," says Sister. You ought to come up and see her some time. Maybe, I might send you a picture of her if she will pose for me. That's that for this time. It's exactly five minutes to eight so: Good night and sleep tight.

So long, Father,

Gene Russ (Joliet, Ill.)

Dear Juniors,

The "CONTEST" contest is about closed. You may still send in your ideas, though, as the winner will be declared next month. Likewise, because of the lack of space, we will announce the winner of the New Year's Resolutions next month.

I wish to thank all the boys and girls who have so thoughtfully sent their Juniors' Friend a Christmas greeting. And especially two of the friends for their Christmas remembrances. Thank you very much!

Due to pressure from above the Corner has undergone another facial treatment. It doesn't look so very bad, or does it? Tell me the truth, now! Short little articles would be very welcome. And if you have a parish paper or school paper, I'd like to become a subscriber. How about it?

Juniors in Waukegan and North Chicago: Please sit up nicely and pay attention. I'd like to visit you next month—about the middle of February. Any chance of my sneaking in over the border? I'm South of the Border right now. Let me know what you think of the idea—before I change my mind.

Now I'll sign off so that you may read the many other interesting parts of the English Section and maybe the Slovenian?

The Juniors' Friend.

A NEW CATECHISM

In the Catholic schools a written catechism constitutes one of the textbooks. In the secular schools and universities there is no written catechism. But there is an unwritten one. If that catechism were to be put into writing, it would look and read somewhat as follows:

1. Q. Who made the world?
A. Nobody made the world.
2. Q. Who is nobody?
A. Nobody is the creator of the earth and all things.
3. Q. What is man?
A. Man is a combination of chemicals made to the image and likeness of a monkey.
4. Q. Why did nobody make you?
A. Nobody knows.
5. Q. How shall we know the things which we are to believe?
A. We shall know the things which we are to believe from what we read in newspapers and magazines and from what we hear on the radio.
6. Q. How did nobody create the earth and all things?
A. Nobody created the earth and all things by means of evolution.
7. Q. Who were the first man and woman?
A. The first man and woman were two monkeys.
8. Q. What happens to man after death?
A. After death man becomes fertilizer.
9. Q. Is that the end of all?
A. That is the end of all.

—The Parader in "America."

KILLING TIME

Are you one of the many who read merely to "kill" time? If so, it is indeed a sad admission to make, but much more serious is the danger that, almost unknowingly, you may become an indiscriminate reader. Lengthy newspaper descriptions of divorce suits, elopements, domestic scandals, etc., do not tend to improve one intellectually. All that is really news can be learned in a few minutes' reading.

Before you begin a book, ask yourself if it will really help you, if it will make you better and wiser; and last, but most important, would you wish to have that book in your hand should death suddenly surprise you? If you cannot answer with an honest "yes," leave the book unopened.

DEPARTMENT DEPARTMENT

Confession is a sacrament, not a sort of hit and run laundry business. It is not something to be sandwiched in between a movie and a shopping tour. Entering the church, therefore, should be at a lesser velocity than the speed of a bomb.

Examination of conscience ought to be conducted in the pews, not with the football tactics so often seen in the lineup outside the confessional; nor even inside, while others wait and you "just can't remember."

The line outside the confessional is for convenience sake. Don't pay off your parish peevies by pushing or trying to outmaneuver others in getting in a moment early.

Standing too near the confessional is clearly a mark of the extended ear for news (Ye holy neighborhood gossip.)

Children should go to confession at the proper hours and not impede the grownups who really have something to say.

Adults should not grumble audibly when they burst in after the first show and find Father leaving the confessional.

—The Cath. Digest.

Big Subject

The great coleopterist lay dying. With his last breathings came the murmur, "A wasted life! A wasted life!"

"Why do you say that?" asked his wife. "Is it because you spent your life studying beetles?"

"No," gasped the sufferer, "but because I studied more than one beetle."

It was the night before Christmas Eve that we, the radio audience, were again favored with the delightful annual Slovenian Christmas program presented by the St. Cyril's Mixed Chorus of New York under the direction of Mr. Jerry Koprivsek, Jr. This custom of an annual performance, which includes both Christmas and Easter programs, began a few years ago to give the widely scattered Slovenian people an opportunity to hear the familiar holiday folk songs in their native tongue. How happy and thrilled are those who hear the beautiful and inspiring melodies heard long ago in their native land! What pleasant memories these strains recall! Many a weary and sorrowful heart is indeed refreshed by these memorable tunes. These were the joyful effects intended by the performers. Wasn't this an ideal Christmas greeting to all Slovenians?

During the program the chorus exhibited its ability to render artistic singing by its harmonious blending of voices and expression. Soloists as Miss Marie Archul, Miss Antoinette Michel, and Mr. Charles Guardia gave inspiring renditions of their parts. And to the director of the program, Mr. Jerry Koprivsek, Jr., we extend congratulations for presenting such an interesting performance.

We will look to the future and eagerly await your program. — "Selected."

POŠLJI GOSPOD DELAV- CEV ZA VINOGRAD SVOJ...

Kaj pomaga hišica, če ni koga, ki bi v njej stanoval, kaj pomaga slovensko semenišče, če bi v bodočih letih imeli pomanjkanje v naraščaju.

Gospod bo pomagal, pravimo. In trdno verujemo, da bo. Apeliramo pa tudi na vas, družinski očetje, družinske matere, da nam priskočite na pomoč za rekrutacijo božjih moči, slovenskih svečnikov in redovnikov.

Samostan nam je narod postavil, sedaj nam naj še narod pomaga, da dobimo kaj novega naraščaja.

Študentov imamo petnajst, v novih prostorih lahko naselimo najmanj 36, če ne več.

V tej ali oni naselbini poznate tega ali onega dobrega študenta, ki bi si hotel izvoliti boljši del: Gospodovo službo. Nagovorite ga ob času, da vstopi v vrsto slovenskih semeniščnikov. Pišite na Predstojništvo v Lemont, St. Mary's Seminary, da poznate tega ali onega, ki goji skrito željo, da bi bil duhovnik ali redovnik.

Pogoji za sprejem so: Zdrav mora biti, s povoljnim uspehom mora končati High School, ki ima med svojimi predmeti tudi latinščino, katoliških staršev mora biti, na dobrem glasu in v starosti od 15 do dvajset let.

Stori kaj v ta blagi namen. Vsak tvoj korak v ta namen bo od Boga blagoslovljen.

* * *

V samostan sprejemamo tudi mlade fante in može, ki bi hoteli ostati pri nas kot bratje.

Koliko je tudi takih mož in fantov po naših naselbinah, ki niso imeli nobene višje šole, pa jih vseeno kliče notranji glas k popolnejšemu duhovnemu življenju.

Rade volje sprejmemo vsakega, ki bi se odločil za ta korak, da le izpolni vse pogoje, ki so stavljeni za sprejem v redovniški stan. Pokoji, kateri so . . . ?

Biti mora zdrav, to zato, da že ni prvo leto v breme redovniški družini.

Ne sme imeti kake jetike ali druge skrite bolezni, zdrave pameti mora biti.

Ni mu treba imeti nobenega premoženja ali prinesiti denarja, samo zavezati se bo moral takoj ob vstopu, da ne bo od samostana zahteval nobenih plačil za slučaj, če bi se po letih, pred izpovedjo svojih obljub skesal in šel med svet nazaj.

Opravljal bi tukaj v samostanu razna oskrbniška dela, rokodelsko obrt, farmarske opravke. Dela dovolj. Našel bo pa tudi tukaj na farmi dosti prostega časa za oddih in počitek. Če ga kuhinja veseli, bo lahko šel tudi na to ali ono našo župnijo za hišnega oskrbnika in pomagača v župnišču. Pomagajte, pišite na predstojništvo v Lemont.

Sveti Jožef, ki si bil vsem kristjanom vedno dober pomočnik, zlasti v najpotrebnejših rečeh, k Tebi se obračamo v zaupanju.

To zaupanje nam ni bilo osramočeno v lanskem in letošnjem letu, ko si toliko dobrih src odprl za našo stvar in nam naklonil toliko dobrotnikov, da smo lahko v nekaj mesecih postavili novo hišo.

Vemo, da boš tudi tej prošnji ustregel in pomagal. Hišo so nam zidarji postavili, toda kaj bomo s hišo, če je ne moremo spremeniti v dober in topel domek.

Hišo zidarji postavljajo, dom si pa moramo sami urediti, smo brali v lepi knjigi o Tebi med letošnjimi duhovnimi vajami. Dom, ki bo predvsem prevzet z blagodišečim kadilom krščanskega življenja. Ti si tudi postavil Nazarško hišico, še lepše pa si uredil domek Mariji in Jezusu z svojim lepim vzglednim življenjem.

Tudi mi obljublamo, da se bomo v hiši, ki si nam jo Ti postavil, ravnali po Tvojem zgledu in iz te hišice napravili božji grad, kjer bo Vsemogočni prebival.

Ali misliš, da ne bo v duhu sv. Frančiška, če Te sedaj prosimo, da nam še več dobrotnih src odpreš, ki bodo prispevali v poseben sklad, da lahko vse altarje plačamo, da lahko dolg za tabernakelj poravnamo in vse, kar smo si omislili novega pravzaprav kar "na puf". V zaupanju da bo sveti Jožef tudi sedaj priskočil na pomoč. Ali smo predrzno zaupali?

Daj nakloni nam nekaj dobrotnih src, ki bodo plačali za glavni altar Marijin. 1800 dolarjev stane. To veš.

Daj nakloni nam nekaj dobrotnih src, ki bodo poravnali dolg za altar sv. Srca, za altar sv. Frančiška, za altar sv. Antona, pa še za Tvoj altar, vsak je stal 800 dolarjev. Tudi to veš. Nekaj Francetov zbudi, pa Tončkov, pa Jožetov in častivcev sv. Srca.

Daj nakloni nam nekaj dobrotnikov, ki bodo odrinili nekaj denarcev za hišico sv. Evharistije. Malo predraga je bila, res, toda v sv. pismu je napisano, da pri Bogu ni treba štediti. Saj poznaš tisto mesto v sv. pismu, ko se Judež jezi na Magdaleno . . .

Glej, kaj vse Te prosimo. Skoraj se bojimo, da je preveč. Skoraj si ne upam izreči zadnje prošnje, da bi nam naklonil tudi dobrotnike za slikana okna v cerkvi. Sonce malo preveč pripeka poleti, da kar ne moremo zbrano opravljati brevir. Če hočeš, da bomo bolj zbrani, še pri tej zadnji stvari pomagaj. Če pa misliš, da je odveč imeti v frančiškanski kapeli slikana okna, se bomo pa udali, brez nevolje se bomo še znanprej dali od sonca žgati. Ne bo treba v vicah goreti.

Dolga molitev, sebična molitev. Kaj praviš, sv. Jožef?

Naj se zgodi božja volja po Tvoji prošnji.